
HET FENOMEEN FILOMEEN

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels
Baandries 5
3583 PAAL

Tel. 011/42 64 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

Annick Gybels
Wijnpeerstraat 7
9820 MERELBEKE

Tel. 09/232 25 05

HET FENOMEEN FILOMEEN

Blijspel in vier bedrijven

door

R e n é G y b e l s

1991 – herziene uitgave 2010

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

Plaats van het gebeuren.

Een leefkamer in een pension.

Korte inhoud.

Filomeen, een huisvrouw, is hoogmoedig en niet tevreden met haar lot. Ze vindt van zichzelf dat ze een betere partij verdient dan Oscar, een doodgewone chauffeur. Ze wil wat beters voor haar dochter Rozette. Hiertoe begint ze een pension en haalt de raarste gasten in huis met de bedoeling één ervan aan haar dochter te koppelen.

Maar Rozette heeft al een lief. En wanneer Filomeen een bovenmeid in dienst neemt om de kamers te onderhouden profiteert Rozette hiervan om Karel, haar lief, in huis te halen. Zo kan hij haar te beschermen tegen opdringerige gasten en vooral tegen een stokoude professor die voortdurend avances probeert te maken.

Wanneer de professor ontmaskerd wordt als een ordinaire bedrieger verlaten de gasten één voor één het pension. Er dreigt een nakend failliet. Tot wanneer een nieuwe huurder zich aanmeldt.

Het is prins Achmeid, een rijke oliesjeik. Alle problemen lijken van de baan. Maar de oliesjeik heeft niet alleen oog voor de kamers maar vooral voor Filomeen. Hij wil haar wat graag kopen voor zijn harem. Filomeen is in alle staten. Maar is prins Achmeid wel een echte oliesjeik?

Oscar hoopt in ieder geval dat hij Filomeen van haar hoogmoed zal verlossen. Ijdele hoop zoals blijkt.

Decor

Links voor is een zithoek waar de spelers plaats kunnen nemen zonder door de anderen gezien te worden. Daartoe kan rechts naast de zetel een lampenkap geplaatst worden, die ook de zithoek verlicht.

Tegen de linkerwand staat van voor een kast, die als bar kan dienst doen. Deze kast staat voor de trap die naar boven leidt.

Onder en boven aan de trap worden muurlampjes bevestigd die zowel vanonder als boven aan de trap kunnen bediend worden. Rechtsonder aan de trap staat de papegaaienkooi.

In de achterwand bevindt zich een glazen tuindeur met daarnaast een raam, bijna tot op de grond. Tuindeur en raam geven uitzicht op de tuin. Links van de tuindeur staat een klein tafeltje.

In de rechterwand is vanachter een deur, die naar de hal leidt. Ietwat meer naar voor is de deur naar de keuken. Tussen beide deuren staat een lage kast waarop het schenkblad met koffiekkan en tassen kan geplaatst worden. Ook in deze wand worden de muurlampjes niet vergeten, die het liefst afzonderlijk kunnen aan en - uitgeschakeld worden.

Het toneel is bemeubeld met tweedehands salonmeubels, bestaande uit twee zetels voor één persoon, één driezitter en een salontafel.

Personages

Oscar: chauffeur van een directeur. Hij is ongeveer vijftig jaar, zo mogelijk kalend. Hij is altijd piekfijn uitgedost in zijn chauffeurskostuum met pet en zwarte handschoenen.

Filomeen: zijn mistevreden echtgenote. Ze is een paar jaartjes jonger dan Oscar. Ze is goed maar niet rijkelijk gekleed en wisselt regelmatig van kleding.

Rozette: de dochter. Een sympathiek meisje van twintig jaar. Ze is sportief en wisselt regelmatig van kleding.

Karel: het lief van Rozette. Een vriendelijke jongeman die ook meisjesachtig kan doen.

Leentje: de keukenmeid. Omstreeks dertig jaar. Ze draagt de typische kleding van een dienstmeisje. Ze is dom en onbeschoft in haar optreden, maar blijft sympathiek.

Professor K.K Bakhuys: een bejaarde professor. Hij is meer dan zeventig jaar, heeft een grijze baard en loopt gebogen met een wandelstok. Zijn jas is wat te lang, zijn broek wat te kort.

Monsieur Folie: een gepensioneerd legionair. Goede zestiger, strikt militair type, wat blijkt uit zijn houding en kledij.

Mijnheer Raymond: doet zich voor als student maar zijn uiterlijk doet hierover de nodige twijfels oprijzen.

Pelagie: een oude antieke juffrouw.

Constance: een oude, even antieke juffrouw. De kleding van beide dames is op elkaar afgestemd.

Fien: een kandidaat bovenmeid. Een bejaarde dame. Ze is belachelijk jong gekleed en erg geschminkt.

Prins Achmeid: een rijke oliesjeik. Een typische Arabier met pofbroek en tulband.

Inspecteur Sterkens: een politie-inspecteur met hoed en lichte regenjas op de arm.

Twee politie-agenten

Coco, de papegaai: De kooi van de papegaai kan geplaatst worden op een klankkast, die met een doek wordt afgedekt. Door een micro wordt dan de stem van de papegaai nagebootst. De papegaai kan eventueel gespeeld worden door de acteur die de rol van mijnheer Raymond vertolkt.

Een orkestje.

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel: Filomeen – Oscar - Coco

(Wanneer het doek opengaat ligt Oscar zalig te snurken in de zetel linksvoor. Het dagblad ligt open op zijn borst en zijn chauffeurspet ligt op zijn knieën. Filomeen komt van de trap, bemerkt Oscar en komt met een kwaad gezicht naderbij.)

COCO: Amai Coco.

(Filomeen komt tot vlak bij Oscar en roept heel luid)

FILOMEEN: Oscaaaaarrr!!!

(Oscar springt verschrikt recht, grabbelt naar zijn pet en zet zich stram in houding.)

OSCAR: Tot uw dienst, mijnheer directeur.

FILOMEEN: *(smalend)* Zie hem daar staan, de mislukte sergeant. *(Filomeen zet zich eveneens stram in houding en bootst Oscar na.)* Tot uw dienst, mijnheer directeur. Jazeker, mijnheer directeur. En heeft mevrouw mij nog nodig, mijnheer directeur?

(Oscar is nu klaar wakker. Hij voelt zich ongemakkelijk omdat hij betrapt werd. Hij neemt zijn pet af en legt ze op de barkast. Hij spreekt verongelijkt maar niet echt kwaad.)

OSCAR: Filomeen, wat zijn dat voor manieren. Ge zou een mens nog een hartinfarct doen krijgen!

FILOMEEN: Een hartinfarct? Gij? Daar moet jij niet bang voor zijn, manneke. Gij hebt niet eens een hart.

OSCAR: Filomeen, dat vind ik niet schoon zie.

FILOMEEN: Maar dat jij hier ligt te snurken terwijl ik boven mijne nikkel sta af te draaien om de kamers te doen. Dat vindt ge wel schoon zeker?

OSCAR: Dat is uw eigen schuld. Waarom moest ge in godsnaam dit pension overnemen? En ons al die ellende op de nek halen? We hadden toch niets te kort.

FILOMEEN: We hadden toch niets te kort, zegt mijnheer. Hoort ge dat, niks te kort. Maar we hadden alles te kort, alles manneke! Geen eigen huis, geen auto, niks, niks, niks!

COCO: Amai Coco.

(Filomeen zet zich neer in de zetel waar voordien Oscar zat.)

OSCAR: *(vleiend)* Maar Filomeneke, we mochten toch af en toe de auto van de directeur gebruiken. En we woonden gratis in de chauffeurswoning.

(Oscar begeeft zich naar de kooi van de papegaai. Terwijl Filomeen praat doet hij teken naar Coco dat Filomeen niet goed wijs is)

FILOMEEN: *(minachtend)* De chauffeurswoning, daar heb ik mij genoeg voor geschaamd. Of denkt ge soms da ik met u getrouwd ben om heel mijn leven in een chauffeurswoning te verslijten? Mis chauffeurke! Ik wil wat beters voor mij. En vooral voor ons dochter. Hoe gaat dat kind ooit aan een deftige man geraken, ons Rozetteke ocharme. Wie wil er nu komen vrijen in een chauffeurswoning?

OSCAR: *(komt tot bij Filomeen)*: Wie met ons Rozetteke wil komen vrijen zal zich daar niets van aan trekken of die canapé in een chauffeurswoning of in een pension staat. *(Oscar zet zich bij Filomeen op de leuning van de zetel.)* Weet ge 't nog, Filomeneke? Wij hadden vroeger zelfs geen canapé nodig hè. We kropen gewoon op de hooischelft. Dat was toch een zalige tijd.

FILOMEEN: *(geeft Oscar een duw zodat hij op de grond valt.)* Ge moet er 't zot niet mee houden, met uw flauw complimenten. Ik ben dit pension begonnen om in een hogere stand te geraken. En om ons Rozetteke in contact te brengen met vooraanstaande personen. Ik wil voor haar een betere partij dan wat mij is te beurt gevallen.

COCO: Amai Coco.

OSCAR: *(verongelijkt)* Oh ja? Ik vind dat gij niet te klagen hebt over de partij die u is te beurt gevallen.

FILOMEEN: *(staat recht)* Maar hoor toch eens aan zeg. Mijnheer heeft nog een hoge dunk van zijn eigen. Maar ik zou toch voor geen geld van de wereld willen dat ons Rozetteke het later ook moet stellen met een doodgewone chauffeur.

OSCAR: Hela, pas op hè Filomeen. Ik ben geen doodgewone chauffeur hè. Ik ben chauffeur van de directeur. Dat is heel wat anders, zulle. Chauffeur van de directeur, dat is een vertrouwenspost. Daar nemen ze de eerste de beste niet voor.

FILOMEEN: *(zet zich neer in de driezit)* Dat wil ik goed geloven. Om met madame naar de stad te rijden en haar kabas te dragen. En om in 't weekend de auto's te wassen van de juffrouw en de jongeheer. En dat zonder ooit ook maar één centje drinkgeld te krijgen. Nee, daarvoor nemen ze niet de eerste de beste. Daar hebben ze een driedubbele idioot voor nodig!

COCO: Amai Coco

OSCAR: *(knielt neer bij Filomeen)* Maar daar zit hem nu juist het verschil tussen een doodgewone chauffeur en de chauffeur van de directeur. Aan een doodgewone chauffeur geven ze drinkgeld. Maar niet aan de chauffeur van de directeur. Dat zou een belediging zijn. Daar zou ik mij door gekrenkt voelen.

FILOMEEN: Ge zou u veel beter gekrenkt voelen door het preeke dat ge op 't einde van de maand mee naar huis brengt. Teveel om te sterven maar niet genoeg om van te leven.

OSCAR: *(staat recht en zegt vermanend)* Hela meiske, niet overdrijven hè.

Tweede tafereel : Filomeen – Oscar - de legionair- Coco

(Boven weerklinkt een klaroen. Oscar loopt verschrikt naar het raam en dan onderaan naar de trap om te kijken vanwaar het geluid komt.)

OSCAR: Filomeen, wat is dat? Ge hebt hier toch geen kazerne geopend?

FILOMEEN: *(staat recht en zegt fier)* Dat is onze nieuwe gast van kamer vier. Hij is gisteravond aangekomen, een gepensioneerd legionair van 't vreemdelingenlegioen.

(Oscar bevindt zich thans links voor, Filomeen wat meer naar rechts, met de trap tussen beiden. De legionair komt de trap af, gekleed om de woestijn in te trekken: in korte broek en opgerolde hemdsmouwen, met kepie op het hoofd en zijn klaroen in de linkerhand. Met de rechte hand groet hij op militaire wijze.)

LEGIONAIR : Sergeant-major Folie, premier claron, deuxième peloton, troisième bataillon.
Je vous salue. (*De legionair blijft stokstijf staan.*)

FILOMEEN: (*brengt eveneens een militaire groet.*) Madame Filou, bazin pension, salu aussi.

COCO: Amai Coco.

OSCAR: (*staat verbouwereerd te kijken*) Potverdomme, dag moeder. Madame Filou, of hoor ik niet goed?

FILOMEEN: (*staat evenals de legionair nog steeds stokstijf in houding met militaire groet*)
Ge hoort heel goed Oscar. Voor de gasten en het personeel ben ik madame Filou. Ik heb mijne naam wat ingekort. Ik vind de “meen” van “Filomeen” veel te “gemeen”. En als het niet teveel gevraagd is, wilt ge dan ook salueren? Of anders staan we hier morgen nog.

OSCAR: (*zet zijn pet op en salueert*) Monsieur Os, chauffeur de directeur, salu.

(*Op het woord “salu” brengen ze alle drie de hand gelijktijdig naar beneden.*)

COCO: Coco salu.

LEGIONAIR: (*spreekt gebroken Nederlands*) Madame, ik heb zojuist de manschap gewek. Ik vertrek voor ne lange promenaad. Au revoir, madame Filou(*buiging*), monsieur Os. (*buiging*)

FILOMEEN: Au revoir, sergent-majoor. (*buiging*)

(*De legionair maakt rechtsomkeer en vertrekt met militaire stap door de tuin deur.*)

OSCAR: Potverdom... voir madame Filou, monsieur Os. (*Oscar marcheert met militaire stap tot aan de tuin deur, hierbij de legionair nabootsend. Aan de tuin deur maakt hij halt en doet rechtsomkeer.*) Dag moeder.

FILOMEEN: Wat een fijne man toch, die mijnheer Folie! En goede manieren dat die heeft!

OSCAR: Filomeen, die vent is zo zot als een schup. Wat hebt ge nu in huis gehaald?

FILOMEEN: Een Fransman uit Frankrijk. Hij heeft nog gevochten in Algerije en Vietnam.

OSCAR: De vijand omvergeblazen met zijne klaroen, zeker. Mijn oren toeten er nog van.

FILOMEEN: Het is een held met een vast inkomen, (*smalend*) mijnheer Os.

OSCAR: En met die soort wilt ge ons Rozetteke in contact brengen?

FILOMEEN: Hij zal in ieder geval meer verdienen dan een chauffeur.

OSCAR: Geld, dat is het enige wat voor u telt? Ge zijt zelfs bekwaam om uw dochter te doen trouwen met een wildvreemde oliesjeik. Zolang hij maar stinkend rijk is. En zelfs al zou ze in een harem opgesloten worden.

FILOMEEN: Ge kunt beter opgesloten zitten in een rijke harem dan in een arme chauffeurswoning.

Derde tafereel: Filomeen – Ocsar - de professor -Coco

(*De professor daalt de trap af. Hij is een heel oud en beverig type, heeft een grijze baard en loopt gebogen. Hij heeft steeds een wandelstok en een valiesje bij. Hij spreekt met een duidelijk Hollands accent .*)

PROFESSOR: *(vleierig)* Goede morgen, mevrouw Filou. *(kortaf)* Dag mijnheer Oscar.
(intussen geeft hij Filomeen en Oscar een slap handje.)

FILOMEEN: *(uiterst vriendelijk en geveleid)* Goede morgen, professor.

COCO: Daag!

(Oscar knikt, zwijgt en kijkt met een vies gezicht naar zijn hand.)

PROFESSOR: *(richt zich uitsluitend tot Filomeen)* Ik zal de ganse dag wegblijven. Ik eet wel op de campus. Wilt u er goed voor zorgen, mevrouw Filou, dat niemand mijn kamer betreedt, niemand begrepen.

FILOMEEN: Niemand professor, u kunt op mij rekenen.

PROFESSOR: En dat niemand mijn koffer openmaakt.

FILOMEEN: Natuurlijk niet professor, niemand zal uw koffer ook maar aanraken.

PROFESSOR: Dat is goed. Tot vanavond dan. *(De professor gaat tot aan de tuindeur. Hij, keert zich om en spreekt vleierig, met een gemaakte glimlach.)*
 En mevrouw Filou, zou je namens mijn persoon de groetjes willen overmaken aan jufvrouw Rozette.

FILOMEEN: Dat zal ik zeker doen, professor. Dag professor.

(De professor vertrekt door de tuindeur.)

FILOMEEN: Stel u voor, Oscar, een echte professor in mijn pension.

OSCAR: *(giet zich een glas in aan de bar.)* Is dat een echte professor? Ik dacht dat ik Pietje de Dood zag. En hij gaf zo een slap handje. 't Was zo koud als ijs. En er hangt precies een geurtje aan die vent.

FILOMEEN: *(zet zich op de rand van de zetel linksvoor)* Ik vind de professor nog heel levendig. En hij is zo geïnteresseerd in ons Rozetteke.

OSCAR: Ge zou toch niet willen dat ons Rozetteke en die...die...

FILOMEEN: En waarom niet? Uw bloedeigen dochter getrouwd met een echte professor. Dat is toch de droom van iedere moeder.

OSCAR: Maar als die professor bijna honderd jaar is, is dat een nachtmerrie voor iedere vader. *(Oscar drinkt aan zijn glas)*

FILOMEEN: Professor Bakhuys is niet zo oud als hij er uit ziet.

OSCAR: *(verslikt zich als hij de naam van de professor hoort)* Hoe heet dat peeke?

FILOMEEN: Professor K.K.Bakhuys. 't Is een Hollander.

OSCAR: K.K.Bakhuys? Wat is dat voor een naam? Hij heeft meer weg van een ouw...ouw...schuur!

FILOMEEN: Maar hij is heel bekend. Hij werkt aan een geheime uitvinding. De papieren zitten in zijn valies. Daarom is hij zo bang dat iemand er zou aankomen.

OSCAR: Ik zou dat geheim toch eens uit zijn valies willen halen. Want ik geloof er niets van.

FILOMEEN: *(staat recht en komt dreigend op Oscar toe)* Ha neen, hè meneer. Afblijven zeg ik u. Of anders over mijn lijk.

COCO: Amai Coco.

OSCAR: *(zet zich op zijn beurt neer op de zetel linksvoor)* Ik weet niet hoe het komt Filomeen. Maar 't is precies of ik die professor al meer gezien heb.

FILOMEEN: *(draait rond Oscar en bekijkt hem misprijzend)* Ik zou niet weten waar. Ge hebt heel uw leven niet anders gedaan dan achter het stuur van een auto gezeten. En voor een deur staan wachten. Laat staan dat ge al ooit een universiteit aan de binnenkant gezien hebt.

OSCAR: En toch Filomeen, er is iets met dat ventje. Let op mijn woorden.

Vierde tafereel : Filomeen - Oscar - Constance – Pelagie - mijnheer Raymond - Coco

(Constance en Pelagie, twee antiek uitziende juffrouwen, komen van de trap met de paraplu in de hand. Ze stappen in dezelfde tred op maat van aangepaste muziek. (eventueel "Zeg kwezelke".))

OSCAR: Amai, daar hebt ge ze, twee nagels aan mijn doodskist.

CONSTANCE EN PELAGIE: *(onder aan de trap en gelijk)* Goede morgen mevrouw Filou.

FILOMEEN: *(overdreven vriendelijk)* Goede morgen dames. Gaan jullie wandelen? 't Is een prachtig weertje vandaag. Ge zult geen regenscherm nodig hebben.

CONSTANCE: Toch wel mevrouw Filou, voor onze veiligheid. We moesten maar eens aangerand worden, want die mannen hi, hi, hi *(hoog lachje)*

PELAGIE: Ja, die mannen, ze zijn voor niks te vertrouwen. Maar we zijn met ons twee. Ze moesten maar eens durven. *(dreigt met paraplu tot ze Oscar in de gaten krijgt.)* Ha zie daar eens, mijnheer Oscar. Dag mijnheer Oscar.

CONSTANCE: Dag mijnheer Oscar. Moet ge vandaag niet gaan werken?

(Filomeen trekt zich bescheiden terug naast de keukendeur waar ze zich een tas koffie inschenkt.)

OSCAR: Toch wel juffrouw, toch wel. Ik vertrek direct, onmiddellijk, toute de suite. Ik ben al te laat. *(Oscar wil haastig vertrekken)*

PELAGIE: *(houdt Oscar tegen met het handvat van haar paraplu zodat deze een ommezwaai maakt en tussen beide juffrouwen te recht komt.)* Oh, maar wat ziet ge er goed uit. Zijt ge niet wat bijgekomen? *(voelt aan Oscar's buik)*

CONSTANCE: Ik vind van niet, eerder wat afgevallen

OSCAR: Niet bijgekomen en niet afgevallen. Ik ben nog juist dezelfde. En nu moet ik dringend weg.

PELAGIE: Ga eerst even met ons mee wandelen, mijnheer Oscar, toe? *(Ze neemt Oscar bij de arm.)*

CONSTANCE: Ja, mijnheer Oscar, even mee wandelen in de tuin. *(Ze neemt Oscar bij de andere arm. Samen willen ze Oscar mee naar buiten tronen.)*

OSCAR: *(in paniek)* Maar ik wil niet...ik kan niet...ik mag niet. Ik moet gaan werken. Laat mij los. Filomeen zeg ook eens iets. Zeg dat ik geen tijd heb. Dat ik moet gaan werken.

COCO: Amai Coco.

FILOMEEN: Sorry dames, mijnheer Oscar heeft nu echt geen tijd. Op een andere keer zal hij heel graag meegaan.

OSCAR: Nee! Nooit verdomme! (*Oscar rukt zich los en komt helemaal naar voor.*)

PELAGIE: Oh, maar dat is spijtig.

CONSTANCE: Op een andere keer hè mijnheer Oscar? Ik kan bijna niet wachten.

PELAGIE EN CONSTANCE: Dag mijnheer Oscar, dag mevrouw Filou.

PELAGIE: Kom Constance, we zijn weg. Ik hoop maar dat de mannen ons met rust laten, want anders... (*dreigt met paraplu.*)

CONSTANCE: Ja die mannen, voor niets te betrouwen.

(*De juffrouwen wandelen af door de tuin deur. Ze blijven nog even voor het venster staan en wijzen naar iets in de lucht alvorens te vertrekken. Oscar is de beide juffrouwen nagegaan tot aan de tuin deur en kijkt ze na. Als de dames verdwenen zijn komt hij tot bij Filomeen.*)

OSCAR: Filomeen, die manzieke wijven moeten hier buiten. Of anders vertrek ik zelf.

FILOMEEN: Ge moet niet bang zijn Ocar. Ze zullen u geen kwaad doen.

OSCAR: Geen kwaad doen! Als die mij te pakken krijgen vreten ze mij op met huid en haar.

FILOMEEN: Met huid en haar? Uw huid is al veel te taai, manneke. En over uw haar zullen we maar beter zwijgen zeker. (*Terwijl Filomeen dit zegt wrijft Oscar over zijn kalende schedel.*)

OSCAR: Ik krijg de kriebels als ik die schepsels zie. Moeten die hier echt blijven?

FILOMEEN: Ja Oscar, ze zitten er warmpjes in. Ik heb hun centen nodig. Ik moet de huur van dit pension betalen en het loon van de keukenmeid. Enne...daar is nog iets, Oscar. (*Filomeen komt tot bij Oscar en wrijft hem liefkozend over de arm.*) Ik heb nog een bovenmeid nodig.

OSCAR: Een bovenmeid! Maar Filomeen, zijt ge zot? Wie gaat dat betalen mens?

FILOMEEN: De gasten natuurlijk. Of denkt ge misschien dat ik zelf voor meid ga spelen? Ik heb trouwens al een aankondiging in de gazet gezet. Vanaf morgen mogen de kandidaten zich aanmelden.

OSCAR: Maar kan die andere meid dat niet bijdoen?

FILOMEEN: Leentje is keukenmeid en ze kan de mensen binnenlaten. Tenminste als ze wat manieren bijleert. Maar voor boven wil ik een bovenmeid, basta!

OSCAR: Zoudt ge niet beter een bejaardenhelpster aannemen? Want als ik uw gasten zo allemaal zie, dat trekt hier meer op een peekeshuis.

FILOMEEN: Al mijn gasten zijn nog goed te been. Ten andere, ik heb ook een jonge gast, mijnheer Raymond.

OSCAR: Mijnheer Raymond? Wat is dat voor iemand?

FILOMEEN: Mijnheer Raymond is student in geneeskunde. Hij specialiseert zich voor specialist.

COCO: Amai Coco.

FILOMEEN: Jaja, in de... euh...histopatalodingses.

OSCAR: En betaalt die specialist in de “euh histopatalodinges” op tijd zijn huur?

FILOMEEN: Nog niet. Maar zo rap hij zijn studiebeurs te pakken heeft, komt dat wel in orde... zegt hij.

OSCAR: Zegt hij. Ik moet het eerst nog zien.

FILOMEEN: Nu ik eraan denk, ik heb mijnheer Raymond niet zien vertrekken. Hij zal zich toch niet verslapen hebben. *(Filomeen begeeft zich onder aan de trap en roept)* Mijnheer Raymond!!! Mijnheer Raymond!!!!...Mijnheer Raymond!!!!

(Mijnheer Raymond verschijnt boven aan de trap, nog erg slaperig. Hij spreekt onbeschoft en kortaf. Oscar is nieuwsgierig wat dichterbij gekomen.)

RAYMOND: Wat scheelt er mens?

FILOMEEN: Moet ge vandaag niet naar de les, mijnheer Raymond?

RAYMOND: Jawel madame Filou, 't is te zeggen, nee madame Filou. Ik heb vandaag geen les. Ik blijf thuis om te blokken.

FILOMEEN: Dat is goed, mijnheer Raymond, werk maar hard, jongen.

(Mijnheer Raymond verdwijnt in de slaapkamer. Filomeen richt zich tot Oscar.)

FILOMEEN: Toch een knappe jongen, hè. En die wordt later dokter. Dat zou pas een goede partij zijn voor ons Rozetteke.

OSCAR: Als dat manneke ons later moet gezond houden, dan staan we er slecht voor. God lieve mens, waar moet dit allemaal eindigen. Ik zal maar gaan werken zeker. Ze zullen dat onnozel preeke van dat stukske chauffeur nog hard nodig hebben in dit zothuis. *(Oscar gaat naar de tuindeur, neemt zijn pet en vertrekt.)* Tot straks hè Filomeen.

FILOMEEN: Ja tot straks. En niet te lang wegblijven hè. Er wacht nog veel werk in den hof.

OSCAR: Dag Coco, salu.

COCO: Salu.

FILOMEEN: *(loopt Oscar na tot in de tuindeur en roept hem achterna)*
Ge hebt het gehoord, hè Oscar, niet te laat hè.

OSCAR: *(van ver)* Nee!

FILOMEEN: Heb zo maar een vent. Hij is alleen goed om met de directeur en zijn kakmadame rond te rijden. En ik moet mij hier kapot werken om mijne kop boven water te houden. *(Terwijl Filomeen dit alles zegt is ze naar de keukendeur gegaan.)*

Vijfde tafereel : Filomeen – Rozette - Coco

(Wanneer Filomeen de klink van de keukendeur vastneemt, komt Rozette binnen door de tuindeur, gekleed in joggingpak.)

ROZETTE: Dag make, dag Cocoke.

COCO: Zetteke... Zetteke

FILOMEEN: Ha dag kind. Van waar komt gij al?

ROZETTE: (*staat achter de driesit en doet enkele kniebuigingen en armzwaaien*) Ik heb een goede wandeling gemaakt, make. Zeg, ik kwam onze pa tegen en die zag er zo slecht gezind uit. Toch weer geen ruzie gemaakt zeker?

FILOMEEN: (*zet zich in de zetel rechts voor*) Nee, Rozetteke, ruzie gemaakt niet. 't Was meer een meningsverschil. Uwe pa is niet akkoord met wat ik allemaal doe.

ROZETTE: Heeft hij ook niet een beetje gelijk, make? Is dit allemaal wel echt nodig?
(*Rozetteke gaat naar de bar en schenkt zich een glas water in*)

FILOMEEN: Ja, Rozetteke, dit is zeker nodig. En ik doe het allemaal voor u. Ik wil dat gij in hogere kringen geraakt. Dat ge later een echte 'dame' wordt.

ROZETTE: Maar ik wil niet in hogere kringen geraken, make. En ik wil helemaal geen echte 'dame' worden. Ik wil later alleen gelukkig zijn, als 't moet met de meest eenvoudige man.

FILOMEEN: Ik hoop dat ge toch hoger zult mikken als ik gedaan heb. En dat ge heel uw leven niet moet aanzien worden als vrouw van een doodgewone chauffeur. Want dan zijt ge helemaal niks.

(*Rozette zet zich links in de driesit. Ze doet haar pantoffels uit en wrijft zich de voeten.*)

ROZETTE: Maar wat is er nu verkeerd aan een chauffeur, make. Dat is toch een schoon beroep.

FILOMEEN: Met een lelijke pree. En ik verwittig u, hè Rozette. Als ge ooit wilt verkeren kom dan niet af met een chauffeur. Hier komt nooit een tweede chauffeur door de deur. Goed verstaan hè.

COCO: Amai Coco.

FILOMEEN: (*plots heel vriendelijk*) Oh ja, ik moet u nog de groeten doen van professor K.K.Bakhuys.

ROZETTE: Ik heb de groeten van dat bakhuis niet nodig, make.

FILOMEEN: 't Is zo een lieve man.

ROZETTE: 't Is vooral een oude man. En 't is een viezerik. Hij kan zo heimelijk doen. En mij zo begluren. 't Is of hij dwars door mijn kleren kijkt. Ik griezel ervan als ik er aan denk dat die mij ooit zou aanraken.

FILOMEEN: 't Is wel een man met een goede positie.

ROZETTE: Ik kan zijn positie missen, make. En hem nog veel beter.

FILOMEEN: Dat verandert wel als ge de professor beter leert kennen. Ga nu boven de kamers maar verder doen. Intussen kan ik de keukenmeid manieren bijbrengen. En à propos, mijnheer Raymond is aan 't blokken. Loop eens even binnen om goede dag te zeggen. En breng hem straks een tas koffie. Een toekomstige dokter, ge kunt nooit weten.

ROZETTE: Ik moet het ook niet weten make. (*Rozette staat recht*) Zeg eens, moet ik al de bedden nog opmaken?

FILOMEEN: Ja kind, het kan niet anders. Maar 't zal niet lang meer duren. Ik neem nog een bovenmeid in dienst. Morgen komen er al kandidaten.

ROZETTE: Een bovenmeid? En morgen al? Ja maar make, wie zal dat betalen? En wat zegt onze pa daarvan?

FILOMEEN: Hetzelfde als gij: wie zal dat betalen? (*Filomeen staat recht en gaat een paar stappen naar Rozette toe.*) Maar laat dat gerust aan mij over. Ik heb meer verstand van zaken dan gij alle twee tesamen. Ik ben er zeker van dat vandaag of morgen het geluk ons toelacht.

ROZETTE: Of dat we ons allemaal in ons ongeluk lopen, ja. (*Rozette gaat naar boven.*)

FILOMEEN: (*schikt kwaad de tassen met het nodige rumoer*) Ik krijg hier stank voor dank van mijn eigen man en dochter. Ze zouden beter wat meewerken. Maar ik werk mijne kop toch uit. Ik zal eens laten zien tot wat ik in staat ben. Maar nu moet ik eerst Leentje, de keukenmeid, onder handen nemen. Want dat meisje heeft wel goede papieren maar slechte manieren. En in dit pension moet het er deftig en gedistingeerd aan toe gaan. Dat past zo in de hoge wereld.

Zesde tafereel: Filomeen - Leentje.

(Filomeen belt met het belletje dat op de salontafel staat en zet zich in de zetel rechtover de keukendeur. Leentje, de keukenmeid komt binnen van uit de keuken. Ze spreekt tamelijk grof en in het dialect. Wanneer het stuk in het dialect wordt gebracht spreekt Leentje een ander dialect dan de huisgenoten.)

LEENTJE: Heeft mevrouw iets nodig?

FILOMEEN: Neen Leentje, zo hoort het niet. Als ik bel komt ge binnen en ge vraagt heel beleefd: “Heeft mevrouw gebeld?”

LEENTJE: Natuurlijk heeft mevrouw gebeld. Anders was ik toch niet gekomen.

FILOMEEN: Jaja, ik weet wel dat ge mij hebt horen bellen, maar...

LEENTJE: Waarom moet ik het dan nog vragen? Echt mevrouw, ik snap er de botten niet van.

FILOMEEN: (*verbetert Leentje*) Leentje, alsjeblief, “Ik begrijp er niets van.”

LEENTJE: Ha zo, mevrouw ook niet. Ziet ge ’t wel, ’t is ook zo stom als ’t groot is. En hoe moet het nu verder?

FILOMEEN: Leentje, luister nu eens heel goed. Als een dienstmeisje het belletje hoort rinkelen komt ze binnen. Ze vraagt heel beleefd: “heeft mevrouw gebeld”? En wacht af.

LEENTJE: Allee zeg, ik vind dat verloren moeite.

FILOMEEN: En toch hoort het zo. Dat is volgens de regels van de etiquette. En ik wil dat het zo gebeurt.

LEENTJE: Volgens regels op etiketten? Pardon, mevrouw, ik wist niet dat zoiets op etiketten stond. Zo een etiketten heb ik nog nooit gezien. Maar als mevrouw het zegt, zal het zo wel zijn zeker.

FILOMEEN: Leentje, het is zeker zo. En nog iets. Morgen komen er kandidaten voor de plaats van bovenmeid. Ge moet die mensen heel beleefd binnen laten en in de hal laten wachten. Ik zal bellen als ik ze kan ontvangen. Goed verstaan, Leentje?

LEENTJE: Ja zeker mevrouw, dat komt allemaal dik in de sacoche.

FILOMEEN: Leentje, “dat komt allemaal dik in orde”.

LEENTJE: Ha zo, mevrouw gaat ook haar best doen. Dan komt het zeker dik in de sacoche.
(*Leentje gaat naar de keuken en neemt het schenkblad met tassen en koffie mee.*)

FILOMEEN: Waar dat schepsel haar manieren geleerd heeft, dat weet ik niet. Zeker niet bij de zusterkes. Als ze niet zo goedkoop was kon ze ophoepelen. Ik zal boven eens gaan kijken hoever ons Rozetteke met haar werk staat. En dan ga ik boodschappen doen.
(*Filomeen wil naar boven gaan en komt dan terug.*) Ik zal meteen een tas koffie meenemen voor mijnheer Raymond. Ons Rozetteke gaat dat zeker vergeten.
(*Filomeen gaat naar de keuken*)

Zevende tafereel: Filomeen - Rozette - Oscar - Coco.

(We maken de overgang naar de avond van diezelfde dag. De lichten worden gedooofd, behalve een lantaarn voor het raam waardoor een lichtstraal de kamer binnenvalt. Monsieur Folie speelt “lichten uit”. Filomeen komt uit de keuken en ontsteekt de verlichting. Deze bestaat uit verscheidene muurlampen, die één voor één ontstoken worden. Intussen zegt ze enkele woorden tegen Coco. Als laatste ontsteekt ze de lamp bij de zithoek, neemt haar breiwerk en zet zich neer buiten het zicht van de andere spelers.)

FILOMEEN: God, is 't al zo laat. Een dag is toch niets als een mens veel werk heeft en de hele dag moet rondschietsen gelijk een zottin. Waar zou ons Rozetteke toch zitten? 't Is al stikgedonker! En Oscar, waar blijft die? Ik heb nog zo gezegd: “niet te laat”. En dan blijft meneer achter! Nog erger of hij wil mij pesten.

ROZETTE: (*komt thuis en roept van in de tuindeur*) Make, ik ben het!

FILOMEEN: Van waar komt gij nog, kind?

ROZETTE: Ik ben wat gaan wandelen.

FILOMEEN: Wablieft? Wandelen? Zo laat op den avond in 't pikkedonker?

ROZETTE: Ja maar, ik ben een vriendinneke tegen gekomen. We hebben wat staan babbelen.

FILOMEEN: Ik vind dat ge niet zo laat moogt wegblijven. 't Is veel te gevaarlijk in het donker.

ROZETTE: Ge moet zo bang niet zijn, make. Ik ga slapen hè. Tot morgen.

FILOMEEN: Ja, slaapwel. En morgen op tijd op hè. Want er is veel werk. Ik wil dat ge erbij zijt als we die kandidaten zien voor bovenmeid.

ROZETTE: (*van boven aan de trap*) 't Is goed make!

(Filomeen breidt verder. Ze begint te knikken en valt in slaap. Het orkest speelt een slaapliedje. Als de muziek stopt schiet Filomeen wakker, kijkt op haar uurwerk en praat voor zichzelf terwijl ze tussendoor verder breidt.)

FILOMEEN: Waar blijft Oscar toch? Dat doet hij anders nooit. Waarschijnlijk heeft die madame van de directeur te veel noten op hare zang en wordt hij opgehouden. Eigenlijk is hij te beklagen dat hij zo een werk moet doen. Kon hij maar thuis blijven en mij helpen. Maar dat zal hij nooit willen. Hij is liever chauffeur van de directeur.

Ja, dan voelt hij zijn eigen een beetje directeur achter 't stuur van die zware mercedes.

(Filomeen begint opnieuw te knikken. Het orkest speelt aangepaste muziek. Bij het beëindigen van de muziek is Filomeen opnieuw wakker. Ze kijkt op haar uurwerk) Is 't al zo laat? Waar blijft Oscar toch? Dat hij wacht tot hij thuiskomt. Er zal hier een ferm vlieg aan de lamp zitten! Wat zijn dat voor manieren!

(Filomeen gaat terug aan 't breien, begint weer te knikken en slaapt opnieuw. Het orkest speelt weer aangepaste muziek. Wanneer de muziek stopt, verschijnt Oscar voor het raam, duidelijk bedronken. Hij komt heel voorzichtig binnen door de tuindeur en werpt zijn pet op het tafeltje naast de deur.)

COCO: Daaag.

OSCAR: *(met dubbele tong)* Zwijgen, Coco.

(Oscar doet een paar stappen richting keukendeur. Filomeen is klaarwakker maar houdt zich stil.)

COCO: Daaag.

OSCAR: Zwijgen Coco.

(Oscar doet opnieuw een paar stappen richting keukendeur. Telkens Coco 'daag' zegt, gaat hij terug naar de kooi.)

COCO: Daaag!

OSCAR: Zwijgen zeg ik. De dag is al lang voorbij. 't Is al een kot in de nacht.

COCO: Nondedju, nondedju.

OSCAR: Zwijgen, verdomme. Seffens maakt ge ons Filomeen wakker.

COCO: Filou! Filou!

OSCAR: Zwijgen, stuk papegaai. Seffens hoort ons Filomeen ons en dan is het boel. Als ik u nu nog éne keer hoor, wring ik u de nek om!

COCO: *(voorzichtig en kort)* oh-oh ... oh-oh

OSCAR: *(sluip voorzichtig naar de keuken)* Nu maar stilletjes dat ze mij niet hoort. Ik ga nog een stukje eten in de keuken. Ik verrek van den honger.

(Filomeen is rechtgestaan en laat Oscar tot aan de keukendeur gaan. Als Oscar zijn hand op de klink legt...)

FILOMEEN: Oscaaar!!

OSCAR: Lap. Daar hebt ge 't schijten van den ezel. *(draait zich naar Filomeen en spreekt heel vleierend)* Ha daar zie, ons Filouke. Zijt ge nog niet slapen schat?

FILOMEEN: Nee, ik ben nog op, *(schamper)* schat. Dat ziet ge toch wel zeker?

OSCAR: Jaja, dat zie ik nog heel goed.

FILOMEEN: Waarom vraagt ge 't dan?

OSCAR: Dat had toch gekund hè Filouke. 't Is al laat genoeg.

FILOMEEN: 't Is zeker laat genoeg. Van waar komt gij nog?

OSCAR: Van 't werk Filouke. Recht van 't werk.

FILOMEEN: Gij liegt. Ge hebt gedronken. Gij zijt zo zat als een kanon.

OSCAR: Wablief? Ikke? Zat? Bijlange niet. Ik heb maar twee pintjes gedronken. Echt waar niet meer. Allee, misschien drie. Maar dat wilt toch ook wel lukken zeker. Kom ik toch de Geert wel tegen zeker.

FILOMEEN: Ik ken gene Geert.

OSCAR: Ik wel. Van vroeger bij de troep. En die vroeg om samen een pint te gaan drinken. We hadden elkaar al jaren niet meer gezien. En dus kon ik moeilijk nee zeggen hè Filouke.

FILOMEEN: Maar mij tot een kot in de nacht laten wachten om te gaan slapen, dat kon wel.

OSCAR: Ja maar Filouke, ik had het bed toch niet mee. Gij had daar gerust alleen mogen inkruipen.

FILOMEEN: Ik ga niet alleen slapen. En zeker niet als ge niet thuis zijt.

OSCAR: Dat is dan uw eigen schuld hè. Maar om op de Geert terug te komen. Dat is een plezante gast zeg. En gelijk die kan moppen tappen. Daar hebben we ons vroeger mee kapot gelachen.

FILOMEEN: Oscar ik ben moe.

OSCAR: Ja maar, 't was weer van dat hè. *(begint zat te lachen)* Hij vertelde een mop van een pastoor en zijn meid. Kent ge die Filouke? Dat van die pastoor en zijn meid? *(Oscar schiet in een onbedaarlijke lachbui.)*

FILOMEEN: *(stoïcijns)* Ik moet die niet kennen.

OSCAR: Toch wel Filouke. Daar kunt ge mee lachen zulle.

COCO: Hahahaaa hahahaaa

FILOMEEN: *(kortaf)* Ik wil niet lachen. Ik wil gaan slapen.

OSCAR: *(probeert tussen het lachen door de mop te vertellen)* Ja maar, het duurt niet lang. Die pastoor had een meid, Eulalie. En die had nog nooit gevrijd.

FILOMEEN: *(geïrriteerd)* Oscar, het interesseert mij niet.

OSCAR: Ja maar pas op hè. In haar oude dag kreeg ze ineens wel goesting.

FILOMEEN: *(begint zich meer en meer op te jagen)* Oscar, weet ge wel hoe laat het is?

OSCAR: Hoog tijd, dacht ze, om eens te vrijen. Maar daarvoor had ze wel een vent nodig. Geen probleem, dacht ze. Ik pak den eerste de beste in mijn buurt. En dat is de pastoor.

FILOMEEN: *(begint te koken)* Oscar asjeblijft, ik heb hierin geen goesting.

OSCAR: Die meid wel. Maar ze kon dat zo maar niet vragen aan de pastoor. Dat moest tactvol gebeuren.

FILOMEEN: *(buiten zichzelf)* Oscar, moet dat nu echt?

OSCAR: Natuurlijk, dat past zo.

“Mijnheer pastoor” zei ze, “ik heb een vieze goesting. Ik zou eens willen vrijen.”

“Ja Eulalie” zei de pastoor, “dat is inderdaad een vieze goesting. Enne... wat bedoelt ge met vrijen?”

“Awel, zei Eulalie, “echt vrijen, met alles erop en eraan”.

“Oei oei oei Eulalie” zei de pastoor, “daarvoor moet ge u wel bekennen tot een man. Hebt ge enig gedacht hoe daaraan te geraken?”

”Wel” zei Eulalie, “ik had zo gedacht dat gij mij wel zou willen verder helpen.”

”Ja”, zei de pastoor, “ik ken wel iemand die dat wil doen.”

”Wel” zei Eulalie, “waarop wacht ge dan nog?”

“Misschien wil die man weten waarom ge in uw oude dag nog wilt vrijen” zei de pastoor. “Wat moet ik dan zeggen?”

FILOMEEN: (*ontploft bijna van koleire*) Oscar, ik wil het niet weten.

OSCAR: Maar die man misschien wel, hè Filouke.

“Zeg hem maar”, zei Eulalie, “dat ik in mijn oude dag nog wil weten wat ik in mijn leven gemist heb.”

“Dat is een goede reden” zei de pastoor. “De man waar ik aan denk, weet ook niet wat hij in zijn leven gemist heeft”. “

Wel”, zei Eulalie, “dat die man dan maar direct over de brug komt. Hij moet niet langer wachten.”

“Eerst nog een vraagje”, zei de pastoor. “Is het de bedoeling dat dit voor die man uitmondt in een blijvende relatie? Of is het maar voor een one night stand”

En weet ge wat Eulalie zei Filouke? Weet ge wat ze zei?

FILOMEEN: (*razend en stampvoetend*) Hou nu eindelijk op met uw gelul en kom mee naar bed.

OSCAR: Ja verdorie, dat zei ze. Gij kent die mop. Waarom zegt ge dat niet direct. Dan hadden we direct kunnen gaan slapen.

FILOMEEN: (*Filomeen steekt hopeloos en hulpeloos de handen in de lucht.*) Zoudt ge nu niet zot worden van zo’n vent!

OSCAR: Zeker niet doen Filouke. Geef mij liever wat te eten.

FILOMEEN: Wie klapt er hier nog van eten?

OSCAR: Ik verdomme. Ik kom van mijn werk en dan krijg ik toch wel eten zeker.

FILOMEEN: Nee, gij krijgt niks. Het eten is koud.

OSCAR: Ge kunt dat toch opwarmen.

FILOMEEN: Dat kan ik zeker. Maar ik doe dat niet. Ge had maar moeten pikken waar ge gekrabd hebt.

OSCAR: Ja maar Filomeen, ik heb echt honger zulle. Maak mij dan een paar boterhammen met wat hesp of wat kaas.

FILOMEEN: Ik maak u geen boterhammen. Waar de brouwer geweest is moet de bakker niet zijn.

OSCAR: Filou, als ge zo begint ga ik mij serieus kwaad maken hè. Ik kom van mijn werk en ik wil eten.

FILOMEEN: Nee, gij komt van ’t café en ge krijgt niks.

OSCAR: Filou, dat pik ik niet. Seffens begint mijn bloed te koken.

FILOMEEN: Dat van mij is al lang aan ’t overkoken. En nu trek ik mijn bed in. Trekt gij uwe plan.

OSCAR: (*bevelend*) Filou, ik wil eten.

FILOMEEN: Oscar, ik ga naar bed.

OSCAR: (*bedelend*) Maar ge moest echt eens weten....

FILOMEEN: Gedaan met de pret.

OSCAR: *(is kwaad en staat neus aan neus met Filomeen)* Filououou!

FILOMEEN: *(kwaad)* Oscaaaaaar!

OSCAR: *(kwaad en luider)* Filououou!

FILOMEEN: *(kwaad)* Oscaaaaaar!

OSCAR: *(smekend)* Filououou!.

FILOMEEN: *(maakt gebaar met vinger onder neus en gaat naar boven)*

COCO: Amai Coco!

OSCAR: Dag moeder.

(Oscar blijft wat aarzelend staan, loopt naar de keukendeur, schudt het hoofd, kijkt beurtelings naar boven en in de zaal en gaat na korte tijd, duidelijk tegen zijn zin, naar boven.)

Achtste tafereel: Rozette - Karel

ROZETTE: *(sluipt de trap af in nachtgewaad en opent de achterdeur naar de tuin.)* Karel, kom maar. Ze zijn slapen.

KAREL: *(komt tevoorschijn voor het raam, sportief gekleed met jeansbroek en hemd, heeft pull over de schouder.)* Nu al? Ik zit nog maar drie uren achter de haag te koekeloeren. Ik heb er verdorie krampen van gekregen.

ROZETTE: Ja maar, onze pa is op de lappen geweest. 't Heeft er hier lelijk tegengezeten met ons ma.

KAREL: Ik heb uwe pa wel zien thuiskomen. Hij heeft nog tegen de haag staan pissen. 't Scheelde niet veel of ik had er nog een warme douche bijgekregen. Maar zeg eens, Rozetteke, waarom moet ge mij absoluut deze avond nog zien?

(Rozette kijkt ongerust naar boven en zegt na enig luisteren)

ROZETTE: Karel jong, ons ma gaat nog een bovenmeid aannemen. Morgenvroeg komen de kandidaten. En gij moet ook komen.

KAREL: Wablief? Wat kan ik hier komen doen als uw ma een bovenmeid zoekt? Zeg eens, ik ben een jongske zulle. Dat zult ge intussen toch wel weten zeker. Als ik mij hier kom presenteren als bovenmeid vlieg ik gegarandeerd met klikken en klakken aan de deur. Nog voor ik de trap naar boven gezien heb.

ROZETTE: Ge kunt toch nooit weten, Karel. Als er geen goede kandidaten zijn en ge zegt dat ge kunt bedden opmaken en stof afdoen en zo. Dan neemt ons ma u misschien wel aan. Ge kunt er tegenwoordig alles van verwachten.

KAREL: Ja maar, Rozetteke, hier komen bedden opmaken en stof afdoen. En mijn werk thuis in de garage. Ik moet met de dépaneur bollen zulle. Ze kunnen thuis hun chauffeur niet missen. Ik vrees dat dat niet zal pakken, meiske.

ROZETTE: Het moet, Karel. Ik wil dat ge hier in huis komt om mij te beschermen. Ons ma wil mij doen trouwen met één van die ouw venten die hier rondhangen. Die akelige professor, ik krijg koude kriebels als hij mij bekijkt. En dan die zotte legionair,

vandaag of morgen denkt hij dat ik een woestijnrover ben en schiet hij mij van de trap.

KAREL: 't Is al goed, Rozetteke, ik zal mijn best doen om te komen. Maar uw ma zal zeker gene man in huis halen als bovenmeid. Ge zult het zien. Maar allee, tot morgen hè. En slaapwel!

ROZETTE: Tot morgen, Karel. (*ze geven elkaar een kus.*) En zeker komen hè.

KAREL: Jaja, schatteke, ik kom heel zeker. 't Is beloofd zulle.

(Karel vertrekt door de tuindeur terwijl Rozette terug naar boven sluipt.)

Negende tafereel: Leentje - Raymond

(Als Rozette weg is, komt Leentje heel stil en in nachtgewaad de trap af. Ze loopt op de tippen van de tenen naar de keuken. Even later sluipt Raymond, eveneens in nachtgewaad, naar beneden.)

RAYMOND: *(in het midden van de leefkamer)* Leentje! Leentje!

LEENTJE: *(komt uit de keuken)* Sssst, stillekes, seffens horen ze ons nog.

RAYMOND: Hebt ge wat eten kunnen wegmoffelen?

LEENTJE: Ja, ik heb hier een boterham met wat confituur.

RAYMOND: Met confituur? Is er hier geen vlees in huis?

LEENTJE: Nee, hier is niks in huis. We zitten hier op de verkeerde plaats, Kamiel.

RAYMOND: Pas op, Leentje, ik heet hier niet Kamiel. Ik ben hier mijnheer Raymond. Is er hier echt niets te jatten? Ik hoopte van hier een goede slag te slaan.

LEENTJE: 't Zal niks worden, 'mijnheer Raymond'. Het zijn hier arme luiskloten met een dikke nek. Ze geven het groot af om hun dochter aan een rijke vent te helpen. Maar zelf hebben ze gene nagel om aan hun gat te krabben.

RAYMOND: Dat heb ik al door: Mijnheer Raymond, student in de geneeskunde, specialist in de histopatalodines. Verdomme, ze moesten eens weten dat ik meer in de bak gezeten heb dan op de schoolbanken.

LEENTJE: Kamiel...euh...Raymond, ik zou hier zo snel mogelijk weg willen. Die madame maakt mij nog zot met al haar complimenten. Ik heb het nog nergens meegemaakt: eerst een belleke en dan maar zeveren over etiketten. Ik ben er niet gerust in, Kamiel.

RAYMOND: Nog een paar dagen geduld, Leentje. Misschien vinden we toch iets dat de moeite waard is. Nog een paar dagen, dan pakken we mee wat we kunnen en zijn de pijp uit. Kom, we gaan terug slapen.

(Raymond sluipt stilletjes terug naar boven. In 't voorbijgaan pikt hij een fles drank van de bar. Leentje dooft één voor één de lichten, de laatste lichten worden gedoofd boven aan de trap. Enkel een lichtstraal van de straatlamp valt nog door het raam naar binnen. Terwijl Leentje de lichten dooft, speelt het orkest aangepaste muziek.)

D O E K

TWEEDE BEDRIJF

Tiende tafereel: Filomeen - Oscar - Rozette - Leentje - Coco

(’s Anderdaags ’s morgens. Als het doek opengaat zit Filomeen in de zetel rechtover de keukendeur, met de rug naar de trap gekeerd. Ze drinkt een tas koffie. Rozette daalt van de trap af.)

ROZETTE: Goede morgen make.

FILOMEEN: *(korzelig)* Zijt ge al op? Dat duurt nogal.

ROZETTE: ’t Is nog maar negen uur zulle.

FILOMEEN: ’t Is AL negen uur. En er zijn al een paar kandidaten voor hierboven. Ga rap wat eten dat we kunnen beginnen.

ROZETTE: *(zet zich links in de driezit)* Ik heb geen goesting om te eten. Ik ben veel te zenuwachtig.

FILOMEEN: Zenuwachtig? Waarom dan wel?

ROZETTE: Dat weet ik zelf niet, zomaar.

(Intussen is Oscar van de trap gekomen. Hij doet teken op de papegaai om te zwijgen en wil er stiekem door de tuindeur vandoor glippen. Op dat moment...)

COCO: Salu!

FILOMEEN: Oscaaar!

OSCAR: *(heel onnozel)* Ja Filomeen.

FILOMEEN: Hier blijven! Tot we een bovenmeid hebben.

OSCAR: Ja maar, ik moet gaan werken Filouke.

FILOMEEN: Hier blijven zeg ik. Als ge ’s avonds niet op tijd kunt naar huis komen moet ge ’s morgens maar wat later vertrekken. En zeg dat maar tegen uwe directeur met zijn complimenten en tegen zijn kaal madame met al hare chichi. ’t Kan mij allemaal niets schelen.

OSCAR: Ja maar Filomeen, die hebben er niks mee te maken dat ik gisteren te laat thuiskwam zulle.

FILOMEEN: *(kortaf)* ’t Kan mij niet bommen. Kom, we beginnen.

(Oscar zet zich in de driezit naast Rozette. Filomeen belt. Leentje komt binnen.)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

OSCAR: *(wil goede punten halen)* Natuurlijk heeft mevrouw gebeld. Ge hebt toch geen stoppen in uw oren?

LEENTJE: Mijn oren zijn zeker zo goed als die van u, mijnheer. Maar ’t staat zo op mevrouw haar etiketten.

OSCAR: *(verbaasd tot Filomeen)* Welke etiketten Filomeen? Daar weet ik niets van.

LEENTJE: Dan is mijnheer al even stom als ik. Ik wist er ook niets van.

FILOMEEN: Gaat ge nu zwijgen allebei. Of moet ik mijn geduld verliezen?

OSCAR: Nee verdomme, niet doen Filomeen. Dat is misschien het enige dat we hier binnenkort misschien nog hebben.

ROZETTE: Zijn er veel kandidaten, Leentje?

LEENTJE: Twee juffrouw.

ROZETTE: Is er ook een man bij?

FILOMEEN: Een man? Hoe komt ge daar nu bij?

ROZETTE: Ge kunt nooit weten, hè make.

OSCAR: Ge hebt gelijk, kind. In dit huis kunt ge u aan alles verwachten. En aan 't zotste eerst.

LEENTJE: 't Zijn twee juffrouwen, juffrouw. Die éne is al een heel oud wijf.

FILOMEEN: Foei Leentje, ge bedoelt een oudere dame.

LEENTJE: Natuurlijk mevrouw, een oudere dame, dat bedoel ik. Alhoewel ze meer weg heeft van een oud wijf zulle. Ja, wat die hier komt zoeken, dat weet ik ook niet. En dan is er nog zo 'n raar mamzel. Pas maar goed op mevrouw, dat ge geen slecht volk in huis haalt. *(doet teken van stelen)* Jaja, ge hoort vanalles, de dag van vandaag.

FILOMEEN: Leentje, ik heb uw goede raad niet nodig. Laat alles maar aan mij over, wil je?

LEENTJE: Natuurlijk, mevrouw, ik moei mijn nergens mee. Maar wat goede raad kan nooit geen kwaad.

FILOMEEN: Dat weet ik ook wel. Laat de eerste kandidaat maar binnenkomen.

LEENTJE: *(Leentje opent de deur naar de inkomhal en roept.)* De eerste mag binnenkomen! *(tot Filomeen)* Dat is dat oud wijf.

FILOMEEN: Die oudere dame Leentje.

LEENTJE: Ja maar, dat is dezelfde zulle.

FILOMEEN: 't Is al goed Leentje. Ga maar naar de keuken en breng een tas koffie.

(Leentje gaat naar de keuken. Tijdens het interview brengt ze de koffie en bedient ze iedereen.)

Elfde tafereel: Filomeen, Oscar – Rozette - Leentje – Fien - Coco

(Een oude mevrouw komt binnen vanuit de hal. Ze is belachelijk opgedirkt om er zo jong mogelijk uit te zien. Tijdens het gesprek brengt Leentje koffie.)

FIEN: Dag mijnheer, dag madame, dag juffrouw.

FILOMEEN: *(nodigt Fien met een gebaar uit om plaats te nemen in te zetel rechtover haar)* Dag mevrouw. Of is het nog juffrouw?

FIEN: Zeg maar gewoon Fien. Dat doen al de mensen.

OSCAR: Dag Fien.

FIEN: Dag Oscar.

FILOMEEN: Mijnheer Oscar, asjeblief.

FIEN: Amai zeg, heeft 'em nen dikke nek' gekregen?

FILOMEEN: Beleefd blijven, wilt ge. En 'klapt' een beetje beschaafd als 't kan.

OSCAR: Zo Fien, ge kent me?

FIEN: Dat is toch zeker, 'mijnheer Oscar'. Alleman kent toch de chauffeur van de directeur.

OSCAR: Dat is juist Fien, dat is juist wicht. En een dikke nek, ikke? Nee, bijlange niet. Maar ziet ge, ons Filomeen is madame Filou geworden en daarmee ben ik mijnheer Oscar, nieuwe.

FIEN: Madam Filou, amai mijn voeten.

COCO: Amai Coco.

FILOMEEN: Zodus, Fien zal ik maar zeggen zeker, ge weet toch wel dat we een jong meisje zoeken.

FIEN: (*tracht nu ABN te spreken en doet dit heel gebrekkig*) Ja zeker, madame Filou, 't is juist daarvoor dat ik gekomen 'zijn'.

FILOMEEN: Maar ge zijt toch niet meer van de jongste, zou ik denken.

FIEN: Toch wel, madame Filou, ik 'zijn' niet zo oud als ik er uitzie.

OSCAR: De veertig gepasseerd laat ons zeggen, hè Fien.

FIEN: Zo is het, mijnheer Oscar. Wij verstaan 'malkaar.'

FILOMEEN: En ge komt voor de plaats van bovenmeid. Heeft u daar enige ervaring mee? Of schrikt dat werk u niet af?

FIEN: Bovenmeid of ondermeid, keukenmeid of kamermeid, kindermeid of kuismeid, 't blijft mij allemaal gelijk. Fien is 'meid voor alle werk'.

FILOMEEN: Kunt u het bed doen?

FIEN: Foei madame Filou, wat durft gij vragen. In 't bed doen, wat denkt gij wel van mij.

FILOMEEN: Ik bedoel of u het bed kunt maken?

FIEN: Oh, maken. Dat zal wel gaan. Tenminste als het niet te hard kapot is.

ROZETTE: Ons ma wilt weten Fien of ge het bed kunt opmaken, gewoon opmaken.

FIEN: Oh, dat wilt ze zeggen. Maar dat kan toch iedereen, juffrouw. Ik durf wedden dat madame Filou dat zelf ook kan, als ze het echt wilt.

FILOMEEN: 't Is al goed, Fien, ge kunt gaan. We zullen u iets laten weten.

FIEN: Wat gaat ge mij laten weten, madame?

FILOMEEN: Of ge moogt beginnen.

FIEN: Ah, ik mag beginnen! Nu direct?

FILOMEEN: Dat zullen we u laten weten. (*Filomeen belt*)

FIEN: Oh, 't is tijd om te eten. Dat komt juist van pas. Mijn maag begint al te grollen.

FILOMEEN: Er is nu niets te eten, Fien. Ik heb de meid gebeld om u buiten te laten.

OSCAR: De ondermeid, Fien.

FIEN: Ha zo, ik vlieg buiten. Dat had ik wel verwacht. Maar ik laat mezelf wel buiten, madame Filou. Daar heb ik geen ondermeid voor nodig.

(*Fien vertrekt langs de hal. Leentje komt binnen vanuit de keuken.*)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

FILOMEEN: Natuurlijk heb ik gebeld.

LEENTJE: *(niet begrijpend)* Pardon, mevrouw, u vergeet uw etiketten.

FILOMEEN: Zwijg mij van die etiketten, Leentje. Ik ben uw stom opmerkingen beu. En laat de volgende binnen.

LEENTJE: De volgende! *(tegen Filomeen)* Oppassen, hè mevrouw, dat is die raar mamzel.
(Leentje gaat terug naar de keuken.)

Twaalfde tafereel: Filomeen - Oscar – Rozette - Karel - Coco

(Karel komt binnen, verkleed als meisje. Wanneer Rozette hem ziet proest ze het uit van het lachen.)

FILOMEEN: Rozette, wat zijn dat voor manieren. Er is hier niets om mee te lachen.

(Filomeen duidt Karel plaats te nemen in de zetel rechtover haar.)

KAREL: *(met meisjesstem)* Dat vind ik ook mevrouw. Er is hier niets om mee te lachen.

(Rozette probeert zich serieus te houden. Ze kijkt opnieuw naar Karel en proest het weer uit. Ze loopt naar de keuken, zakdoek voor de ogen.)

FILOMEEN: Rozette, zijt ge niet beschaamd. Hier blijven zeg ik.

KAREL: Ja, foei Rozette!

ROZETTE: Ik kan er niets aan doen, make. Ik heb de slappe lach.

(Oscar zit ondertussen met een verbaasd, onnozel gezicht van de één naar de ander te kijken. Rozette gaat terug zitten. Oscar staat recht, bekijkt de binnengekomen "dame" met een verwonderd gezicht van top tot teen, laat duidelijk zijn appreciatie blijken en schenkt "haar" een tas koffie in.)

FILOMEEN: U is juffrouw...?

KAREL: Ja zeker, ja zeker.

OSCAR: Jaja, dat zien we wel.

FILOMEEN: Ik wil weten hoe u heet.

(Rozette houdt vol schrik de hand voor de mond.)

KAREL: Hoe ik heet? Euh...Karel...lien, mevrouw, jaja, Karolien.

FILOMEEN: En u wilt hier komen werken als bovenmeid, Karolien?

ROZETTE: Dat is toch wel duidelijk, hè ma.

FILOMEEN: Hoe weet gij dat zo zeker?

ROZETTE: Anders was hij.....zij toch niet gekomen, zeker.

KAREL: Dat klopt, juffrouw. Anders was ik zeker niet gekomen.

(Oscar knikt bevestigend)

FILOMEEN: En kent u iets van dat soort werk?

KAREL: Tuurlijk, mevrouw, tuurlijk, ik heb nog nooit iets anders gedaan.

FILOMEEN: Dan hebt u van iets anders ook wel geen verstand zeker. Ik bedoel, klusjes of zo.

KAREL: Toch wel mevrouw, toch wel. Ik ben een echte klusjesman, 't is te zeggen, klusjesvrouw. Maar dat wordt niet gezegd omdat ze zo raar zijn.

FILOMEEN: Dus als ik bijvoorbeeld ergens een vijs los heb...

KAREL: (*buigt zich wat naar voor.*) Heeft mevrouw ergens een vijs los?

OSCAR: (*lachend*) Meer dan één, Karolien.

FILOMEEN: Oscar, hou mij niet voor den aap hè. Als gij wat meer thuis waart, zou ik zoiets niet moeten vragen aan 't personeel.

OSCAR: Maar ik hou u niet voor den aap, Filouke, ik denk er nog niet aan. Allee zeg, u voor den aap houden. (*Oscar draait zijn hoofd weg om zijn lach te verbergen.*)

FILOMEEN: Wel wat doen we ermee?

ROZETTE: Aannemen, make.

OSCAR: En wie zal dat betalen?

FILOMEEN: Begin niet opnieuw te zagen hè. Dat zijn mijn zorgen.

OSCAR: Dan zal ik er niet van wakker liggen. En nu ga ik werken, salu.
(*Oscar zet zijn chauffeurspet op*) Salu Coco.

COCO: Salu.

(*Oscar vertrekt door de tuindeur*)

FILOMEEN: Zo, juffrouw Karolien, u kunt onmiddellijk beginnen. Als u het goed vindt zal juffrouw Rozette even met u naar boven gaan om u alles te wijzen.

KAREL: (*gretig*) Dat vind ik heel goed mevrouw, heel 'heel' goed.

FILOMEEN: Ik hoop dat u hierboven goed uw best zult doen.

KAREL: (*kijkt naar Rozette*) Daar kan u zeker van zijn, mevrouw.

(*Filomeen gaat naar de keuken.*)

Dertiende tafereel: Karel - Rozette

(*Als iedereen weg is springen Rozette en Karel recht en vliegen in elkaars armen.*)

ROZETTE: Oh Karel, ik dacht dat ik mij dood zou lachen toen ik u zag binnenkomen. Gij lieve deugniet, daar had ik mij niet aan verwacht. Maar ik ben zo blij dat ons ma u gekozen heeft.

KAREL: Pas op Rozetteke, ziet wat ge doet hè. Ik ben Karolien, zulle. Wat zouden de mensen wel denken als ze ons zo zien.

ROZETTE: Dat ze denken wat ze willen. Ze denken toch altijd het slechtste 't eerste. Maar nu kunt gij mij tenminste helpen als die ouwe 'sassas' mij lastig vallen.

KAREL: Ja maar, Rozetteke, hoe ga ik dat weten. Ik zal wel bijna de hele dag boven moeten werken.

ROZETTE: Ja, dat is waar ook. Daar moeten we iets op vinden. *(na even nadenken)* Ik weet het. Ik zal iets roepen, iets heel speciaal, maar wat toch niet opvalt. Maar waardoor jij weet dat ik hulp nodig heb.

KAREL: Dat is een goed gedacht. Maar wat gaat ge roepen, dat is de vraag.

ROZETTE: Ja, wat. *(opnieuw nadenken)* Ik heb het gevonden. Ik roep zo hard als ik kan: “Wat vindt ge van ’t weer!”

KAREL: En dan weet ik dat het heel heet is. En kom ik gelijk de bliksem van de trap afgedonderd.

ROZETTE: Dat is het. Ik: “Wat vindt ge van ’t weer.” En jij...

KAREL: “Vlam” van de trap af.

ROZETTE: De professor zal nogal verschieten als hij zijn poten niet van mij kan afhouden.

KAREL: Dan dondert er gegarandeerd een onweer naar beneden. Kom, we gaan nu maar naar boven. Wij hebben nog veel werk zulle.

ROZETTE: Wat gaan we boven doen Karel?

KAREL: Awel.... euh..., jij moet mij toch alles nog wijzen.

ROZETTE: Oh, dat bedoelt ge. Ik dacht al... wij met ons twee naar boven?

KAREL: Gij zijt toch niet bang van de bovenmeid?

ROZETTE: Nee, dat niet. Maar als ons ma alles moest weten.

KAREL: Rozetteke, jij zijt er zelf mee begonnen hè. Nu kunnen we niet meer terugkrabbelen. En jij vertrouwt mij toch?

ROZETTE: Natuurlijk, Karel, maar ik ben wel een beetje bang. Kom, we gaan dan maar. Maar braaf zijn hè.

KAREL: Zo braaf als een lammeke, Rozetteke.

(Beiden gaan hand in hand de trap op, Karel nadrukkelijk heupwiegend.)

Veertiende tafereel: Pelagie - Constance - de legionair - de professor

(Op de maat van aangepaste muziek komen de kwezels Pelagie en Constance van de trap en zetten zich links voor in de zetel. Het blijft even stil terwijl beiden om beurt heel diep zuchten.)

PELAGIE: Constance, mijn lieve vriendin, ik voel mij al enkele dagen zo onrustig.

CONSTANCE: Onrustig, Pelagie? Welk gevoel is dat ?

PELAGIE: Ziet ge, Constance, wij zijn al heel ons leven samen. En wij zijn heel gelukkig met elkaar. Maar soms is het alsof ik wat anders wil. En dan krijg ik het warm. En dan weer koud. En ik word precies opstandig. En ik voel me niet meer content en zo.

CONSTANCE: Pelagie, weet ge wat?

PELAGIE: Nee, lieve Constance.

CONSTANCE: Wel, ik voel mij precies hetzelfde.

PELAGIE: ‘t Is toch zeker niet waar zeker?

CONSTANCE: Toch wel, 't is echt waar.

PELAGIE: Wat zouden we mankeren, Constance?

CONSTANCE: Ik zou het niet weten, Pelagie.

PELAGIE: Ik heb al ergens aan gedacht.

CONSTANCE: Ja? Ik ook.

PELAGIE: Aan wat hebt gij gedacht, Constance?

CONSTANCE: Ik durf het niet zeggen, Pelagie. En gij?

PELAGIE: Ik durf het ook niet zeggen. We zullen toch niet aan hetzelfde gedacht hebben?

CONSTANCE: Misschien wel. Maar hoe gaan we dat ooit te weten komen. Wilt gij het zeggen?

PELAGIE: Ja. Maar stilletjes in uw oor zodat niemand het hoort. En niet lachen, hè Constance.

CONSTANCE: Nee, Pelagie, ik zal niet lachen.

(Pelagie fluistert Constance iets in het oor. Dan bekijken ze elkaar. Constance begint te knikken.)

CONSTANCE: Daar heb ik ook aan gedacht

.(Ze beginnen allebei te giechelen, daarna met hun zakdoek aan hun ogen te wrijven en dan hevig te snotteren.)

PELAGIE: Dat we daarvoor zo oud moesten worden.

CONSTANCE: Denkt ge dat we te oud zijn, Pelagie?

PELAGIE: *(haalt de schouders op)* Ik zou het niet weten. Hebt gij dat gevoel al langer, Constance?

CONSTANCE: Sinds monsieur Folie in 't pension is.

PELAGIE: Monsieur Folie, 't is toch zeker niet waar zeker.

CONSTANCE: *(knikt 'ja')* Toch wel. En gij, toch ook niet monsieur...?

PELAGIE: Nee nee, voor mij is het de professor.

CONSTANCE: De professor, 't is toch zeker niet waar zeker.

PELAGIE: *(knikt 'ja')* Toch wel. Zouden we kans maken?

CONSTANCE: Of moeten we met een gebroken hart verder leven?

PELAGIE: We zullen maar wat gaan wandelen om tot rust te komen.

(Constance en Pelagie staan recht en gaan enkele stappen richting tuindeur. Op dat ogenblik komt de legionair door de tuindeur naar binnen.)

CONSTANCE: Oh, daar is hij. *(steekt zich verlegen weg achter Pelagie.)*

LEGIONAIR: *(salueert.)* Bonjour, mesdemoiselles.

PELAGIE : Bonjour monsieur Folie. *(Pelagie duwt Constance wat naar voor.)*

CONSTANCE: *(heel verlegen)* Bonjour, mon ami.

LEGIONAIR: 't Is gij partie voor éne promenaad ?

CONSTANCE: Oui monsieur Folie, maar we voelen ons zo alleen. Wilt u ons misschien begeleiden?

PELAGIE: Toe, monsieur Folie?

LEGIONAIR: Eigenlijk, ik kom zojuist terug van mijne promenaad. Maar voor zulke charmante demoiselles, ik wil nog graag ne toerke maak.

CONSTANCE: Oh, maar dat is lief, mon ami.

(De professor komt van de trap, valiesje in de handen en met wandelstok. Hij wil haastig naar buiten door de tuindeur.)

PROFESSOR: Goede morgen ... en tot straks.

CONSTANCE: Professor, heeft u zo'n haast?

PELAGIE: Wilt U niet met ons gaan wandelen?

LEGIONAIR: Mais oui, monsieur de professeur, anders ik ben gans alleen met deze twee demoiselles.

PROFESSOR: *(komt een paar stappen terug)* Ik zou graag willen, heel graag. Maar ik kan echt niet, excuseer, geen tijd.

CONSTANCE: Toe, professor, U met juffrouw Pelagie.

PROFESSOR: Met juffrouw Pelagie? Jaja, graag, heel graag, een volgende keer. Oh nu denk ik er aan. Ik ben boven nog wat vergeten. Veel plezier en een volgende keer heel graag, jaja..

(De professor gaat terug naar boven en bespiedt het drietal van boven op de trap.)

LEGIONAIR: Mesdemoiselles, volg mij maar een beetje, s.v.pl.

(De legionair marcheert naar de tuindeur en houdt deze beleefd open. De dames gaan naar buiten, gevolgd door de legionair. Buiten nemen ze de legionair bij de arm en wandelen zo voorbij het raam. Als het drietal weg is, komt de professor terug naar beneden en zet zijn valiesje onder aan de trap. Hij komt naar het publiek toe)

Vijftiende tafereel: professor

PROFESSOR: Ze zijn weg, gelukkig ... ouwe wijven. Wat denken ze wel. Ik heb heus wel andere pijlen op mijn boog. Mevrouw Filou heeft een oogje op mij, voor haar dochter nog wel. Ze wil een professor voor juffrouw Rozetje. En omdat ik nou toevallig professor ben, 't is te zeggen, omdat ze denken dat ik professor ben, ben ik de gedroonde schoonzoon voor mevrouw Filou. Stel je voor dat juffrouw Rozette mijn bruid wordt : verse room op een uitgedroogde boterham, hihhi. Een fris bloemeke en een verslenste stengel, hihhi. Het geluk is aan de durvers. En ook al ben ik niet meer zo jong, aan durf heeft het mij nooit ontbroken.

Lied: Professor K.K.Bakhuys (muziek in bijlage)

Refrein: Professor K.K.Bakhuys wil ik heten.

Geleerde in de fysiologie.

Al heb ik nooit veel lettertjes gegeten
en stommer ben als dat ik er uit zie.

Wie mijn beroep met zekerheid wil kennen.

Hij kijke maar hierboven onder 't bed.
Daar staat iets om de mensen te verwennen
uit veiligheid heb ik het daar gezet.

Strofe 1: Professor zijn dat is geen kunst
als men je wilt geloven.
En iedere deur die opent zich
ja, zelfs aan koningshoven.
De mensen kijken naar je op,
ze vinden je heel kranig.
Ze denken wat een knappe kop
en groeten onderdanig. *(refrein)*

Strofe 2: Veel moeders dromen voor hun kind
graag van die hoge pieten
Ze willen je doen trouwen
met hun malle, mooie grieten.
Ik voel me wel heel erg gevlaid
met zo'n lief en aardig meissie.
Ik lust ze graag, zelfs voor 't ontbijt
En voor een heerlijk reissie. *(refrein)*

Strofe 3: Zolang de mensen ijdel zijn
en hoger willen kijken,
valt er heel vaak een brokje af
voor edelen en voor rijken.
Ik geef daarom een goede raad
als je wilt profiteren:
zeg dan dat je professor bent
ze moeten het maar leren.

(De laatste maal wordt het refrein niet meer gezongen, maar enkel gespeeld. De professor maakt danspasjes over het toneel, die eindigen halverwege de trap. Als de muziek stopt, verschijnt Rozette boven aan de trap. Samen met de professor komt ze naar beneden.)

Zestiende tafereel : Rozette – Karel - de professor - Coco

PROFESOR: Dag juffrouw Rozette.

ROZETTE: Dag, professor.

PROFESSOR: Oh, juffrouw Rozette, wat zie jij er beeldig uit vandaag.

ROZETTE: *(Rozette laat duidelijk afkeer blijken.)* Ik ben toch niet anders dan op andere dagen.

PROFESSOR: Je oogjes blinken zo ondeugend.

ROZETTE: Mijn oogjes?

PROFESSOR: Jaja, er flikkeren lichtjes in jouw oogjes. En je hebt zo een blozende kaakjes.

ROZETTE: Dat ook al! Amai, zeg.

COCO: Amai Coco.

(De professor wil Rozette aanraken maar zij weert hem af. De professor blijft opdringerig. Tijdens het volgend gesprek wijkt Rozette voortdurend achteruit, draait rond de zetel, steeds achternagezeten door de professor.)

PROFESSOR: Juffrouw Rozette, wat ben jij toch mooi geschapen. De man die jou ooit zal bezitten zal een gelukkig man zijn. 't Is om jaloers te worden.

ROZETTE: Ge maakt mij verlegen, professor. Dat meent ge toch zeker niet.

PROFESSOR: Toch wel, juffrouw Rozette. Of mag ik 'Rozetje' zeggen?

ROZETTE: Neenee, professor, zeg maar juffrouw Rozette. Dat past beter bij uw stand.

PROFESSOR: Natuurlijk, natuurlijk. Maar als ik jou zie, juffrouw Rozette, verlies ik mijn verstand en vergeet ik mijn stand. Oh juffrouw Rozette, zou je mij alsjeblief gelukkig willen maken? Zou je mij één klein "zoentje" willen geven?

ROZETTE: Maar professor toch!

PROFESSOR: *(wordt opdringerig.)* Toe juffrouw Rozette, één klein zoentje.

ROZETTTE: *(deinst achteruit en roept zo hard als ze kan)* Maar wat vindt ge van het weer!
(Karel komt van de trap afgevlogen)

KAREL: Rozetteke, Rozetteke.

COCO: Zetteke, Zetteke

(Karel stelt zich op tussen de professor en Rozette)

PROFESSOR: Domme meid, wat heb jij hier verloren?

ROZETTE: Wat scheelt er Karolien. Hebt ge wat nodig?

KAREL: Ja, "juffrouw Rozette", moet ik ... euh ... moet ik de lakens verversen?

ROZETTE: Nee Karolien, dat hoeft niet vandaag. Ga maar terug naar boven. 't Is al goed.

KAREL: Echt waar, juffrouw Rozette?

PROFESSOR: Jazeker, maak dat je naar boven komt. Maar blijf van mijn kamer en zeker van mijn koffer met mijn uitvinding.

KAREL: *(kijkt onzeker van de professor naar Rozette die 'ja' knikt)* Ik ga al. En wees maar gerust, professor, ik blijf overal af. En 't is u geraten dat u dat ook doet.*(Karel gaat heupwiegend terug naar boven.)*

PROFESSOR: Wat bedoelt ze daarmee, die onbeschofte treezebees?

ROZETTE: Oh, waarschijnlijk niks. Ze wil zeker zeggen dat ge met zo een nieuwe uitvinding best voorzichtig kunt zijn.

PROFESSOR: Jaja, natuurlijk.*(De professor zet zich neer in de driezit en wenkt Rozette om bij hem te komen zitten.)* Juffrouw Rozette, kom even hier en zet je bij me neer. We moeten eens ernstig met elkaar spreken.

ROZETTE: Kan dat zo niet? Rechtstaande?

PROFESSOR: Nee juffrouw Rozette, wat ik te zeggen heb is veel te serieus.

(Rozette zet zich aarzelend in de zetel op respectabele afstand van de professor. Tijdens het gesprek schuift de professor alsmaar dichterbij. Rozette tracht afstand te houden.)

PROFESSOR: Weet jij dat jouw moeder, mevrouw Filou, heel erg op mij gesteld is, zal ik maar zeggen.

ROZETTE: Is dat zo? (*imiteert de professor*) Nou, als jij het zegt.

PROFESSOR: (*aarzelend*) En dat ze voor jou een goed huwelijk wil, zal ik maar zeggen. Met een man van aanzien, zal ik maar zeggen. Misschien wel met een professor, zal ik maar zeggen.

ROZETTE: Ons ma heeft het inderdaad nogal hoog in hare bol, dat klopt.

PROFESSOR: En omdat ik een man van aanzien ben, zal ik maar zeggen. En toevallig ook professor ben, zal ik maar zeggen ...

ROZETTE: Zou u voor mij de geschikte persoon zijn om mee te trouwen, zal ik maar zeggen.

PROFESSOR: Juist, juffrouw Rozette, dat wilde ik zeggen.

ROZETTE: Maar vindt ge niet ...

PROFESSOR: Dat klein verschil in leeftijd, wil je zeggen.

ROZETTE: Juist, professor, dat klein verschil in leeftijd is nogal groot, zal ik maar zeggen.

PROFESSOR: Ja maar, juffrouw Rozette, ik ben heus nog heel vitaal hoor. Ik ben nog heel levendig en vinnig. Dat kan ik je bewijzen op staande voet, zal ik maar zeggen. Laat mij je beminnen, lieve juffrouw. Laat mij je omarmen, liefste Rozetje.

(*De professor doet een poging om Rozette te omarmen. Deze duikt weg en roept in paniek.*)

ROZETTE: Ja maar, wat vindt ge van 't weer!

(*Karel komt opnieuw van de trap gevlogen.*)

KAREL: Rozetteke, Rozetteke.

COCO: Zetteke, Zetteke.

PROFESSOR: (*staat nu ook recht*) Karolien, wat heb je nou weer te lang of te kort?

ROZETTE: Zijn er problemen, Karolien?

KAREL: Ja juffrouw Rozette, ik euh ... ik kan geen stofdoek vinden.

ROZETTE: Ik geloof dat boven geen stofdoeken meer zijn, Karolien. Ik zal er in de keuken gaan halen. Of er een paar gaan kopen. (*Rozette gaat naar de keuken.*)

PROFESSOR: Karolien, jij komt ook steeds op de meest ongelegen ogenblikken naar beneden gedonderd. Ik sta op het punt om juffrouw Rozette te veroveren en dan kom jij telkens roet in het eten strooien.

KAREL: In welk eten bedoelt U, professor? Want ziet U, ik lust ook graag een lekker brokje. Ik laat de kaas niet van tussen mijn brood eten.

PROFESSOR: In welk eten? Ja, dat weet ik ook niet. 't Is trouwens nog te vroeg om te eten zeker. Ga boven maar verder werken, vooruit ga maar.

(*Karel gaat terug naar boven. De professor denkt diep na.*)

PROFESSOR: Merkwaardig, hoogst merkwaardig. Dat kan geen toeval meer zijn.

Zeventiende tafereel: Professor - Filomeen

FILOMEEN: *(komt uit de keuken)* Ha professor, aan het dagdromen?

PROFESSOR: Nee, nee, mevrouw Filou, ik denk na. Ik denk diep na, zal ik maar zeggen.

FILOMEEN: Er is toch niets ernstigs gebeurd hoop ik? Ons Rozette kwam een beetje overstuur de keuken binnen.

PROFESSOR: Nee nee, niks serieus, wel iets heel merkwaardig. Ik zocht wat toenadering bij juffrouw Rozette en ...

FILOMEEN: Heeft u toenadering gevonden?

PROFESSOR: Ja ... 't is te zeggen ... nee . Het zal nog wat tijd vergen. Het moet nog wat groeien, zal ik maar zeggen.

FILOMEEN: Ik hoop dat het zal lukken, professor. Volhouden, op mijn steun kan U rekenen. En nu ga ik boodschappen doen. Tot ziens, professor. Dag professor.

PROFESSOR: Tot ziens, mevrouw Filou.

(Filomeen vertrekt door de tuindeur)

Achttiende tafereel: Professor - Karel.

PROFESSOR: Jammer voor mevrouw Filou en voor mezelf natuurlijk ook. Maar juffrouw Rozette is geen spek voor mijn bek. Te jong, een rotverwend jochie is het. Wellicht vindt ze mij te oud. Of misschien heeft ze wel een ander. En toch heb ik zin in een avontuurtje. Als ik nou eens... Hihhi, 't is het proberen waard,
(De professor stelt zich op naast de trap en roept met een hoge stem)
En wat vindt ge van 't weer!

KAREL: *(komt van de trap gestormd)* Rozetteke, Rozetteke. *(De professor staat grijnzend naast de trap. Karel is heel verwonderd dat hij Rozette niet ziet.)* Is juffrouw Rozette er niet?

PROFESSOR: *(heel vriendelijk)* Nee, Karolientje, juffrouw Rozette is er niet. Tenminste, ik zie ze niet.

KAREL: *(rondkijkend)* Ik ook niet. Ik dacht nochtans dat ik ze hoorde roepen.

PROFESSOR: Roepen? Nee toch, ik heb niks gehoord.

KAREL: Dan zal ik mij vergist hebben. *(Karel wil terug naar boven. De professor verspert hem de weg.)*

PROFESSOR: Maar blijf toch nog even, Karolientje.

KAREL: Blijven? Ik moet werken zulle.

PROFESSOR: Oh, Karolientje, wat zie jij er beeldig uit vandaag.

KAREL: Beeldig? Is 't echt?

PROFESSOR: Jouw oogjes blinken zo ondeugend.

KAREL: *(knippert fel met de ogen)* Mijn oogjes?

PROFESSOR: Ja, er flikkeren lichtjes in jouw oogskes. En je hebt zo'n blozende kaakjes.

(De professor wordt opdringerig. Evenals Rozette wijkt nu ook Karel achteruit en draait rond de zetel, achternagezeten door de professor.)

KAREL: Blozende kaakjes? 't Wordt hier ook redelijk warm zulle.

PROFESSOR: Oh Karolientje, wat ben jij toch mooi geschapen.

KAREL: Ooohhh, dat heeft nog nooit een man tegen mij gezegd.

PROFESSOR: De man, die jou ooit zal bezitten zal een zeer gelukkig man wezen. 't Is om jaloers te worden.

KAREL: Ik vrees nochtans dat hij zijn ogen nogal zal opentrekken professor.

PROFESSOR: Karolientje, zou je mij gelukkig willen maken? Zou je mij één klein zoentje willen geven?

KAREL: Ik jou één klein zoentje geven? Maar professor toch, ik dacht dat ge juffrouw Rozette wilde veroveren.

PROFESSOR: Juffrouw Rozette, dat is wat anders. Dat is alleen voor de centen. En om vaste voet in huis te krijgen. Maar jij bent veel mooier Karolien, veel meer sexy. Toe Karolientje.

KAREL: Ah, zo zit dat. Gij wilt juffrouw Rozette alleen voor de centen. En gij staat haar al te bedriegen nog voor ge met haar getrouwd zijt. En nog wel met de bovenmeid. Foei professor, ik zal haar alles vertellen.

PROFESSOR: Niet doen Karolientje, niet doen. Een avontuurtje tussendoor is toch niet zo erg. Toe Karolientje, één zoentje maar, toe.

(De professor wil Karel grijpen. Deze zet het op een lopen.)

KAREL: Niet doen, professor, niet doen. Hulp, wat vindt ge van 't weer! Wat vindt ge van't weer! Hulp.

(Karel vlucht naar boven en wordt tot onder aan de trap achtervolgd door de professor. Hij kijkt van boven op de trap neer op de professor.)

PROFESSOR: *(dreigt met zijn stok naar boven)* Lelijke meid, wat denk je wel. Als jij iets durft zeggen tegen juffrouw Rozetje, maak ik mijn beklag bij mevrouw Filou. Ik zal zeggen dat jij mij lastig gevallen hebt. En dat je niet te vertrouwen bent. Dan vlieg je zeker aan de deur, rotmeid.

(Boven op de trap zet Karel een lange neus. De professor neemt zijn valiesje en vertrekt door de tuindeur. Karel komt naar beneden en roept de professor achterna.)

KAREL: Ik zal zorgen dat ge zelf aan de deur vliegt professor. Want ik vertel alles aan juffrouw Rozetje. *(als de professor weg is)* Ik ben alleen bang dat juffrouw Rozetje zich een breuk zal lachen als ze hoort dat haar waakhond als een bange haas is moeten vluchten. En dat voor een oude geile bok die 'één klein zoentje' wilde versieren.

(Karel gaat overdreven heupwiegend terug naar boven.)

D O E K

D E R D E B E D R I J F

Negentiende tafereel: Oscar - Coco

(Oscar steekt zijn hoofd naar binnen door de tuindeur, kijkt even om te zien of de kust veilig is en komt dan verder naar binnen.)

OSCAR: Dag, Coco.

COCO: Daaag.

OSCAR: Er heerst blijkbaar peis en vree in dit huis. Dat ben ik al lang niet meer gewoon. De directeur heeft mij congé gegeven om in mijn hof te werken. In mijn hof werken? Dag moeder. Ik ga mij hier ergens lekker afkappen en een uiltje vangen. Dat is zeker zo goed.

(Oscar legt zich neer in de zithoek links voor.)

Twintigste tafereel: Rozette – Karel - Oscar.

(Rozette komt uit de keuken en roept onder aan de trap.)

ROZETTE: Karolien, Karolien!

KAREL: *(komt boven aan de trap.)* Ha Rozetteke, gij zijt het.

(Oscar luistert alles af. Hij kan zijn ogen en oren niet geloven en trekt tijdens het gesprek alle mogelijke en onmogelijke gezichten.)

ROZETTE: Ja zeker, schat. Zeg eens, wat vond ge daarstraks van 't weer?

KAREL: 't Was nogal heet hè. De professor was goed op temperatuur. Nadat gij weg waart wilde die oude zot met mij vrijen. Hij wilde "één klein zoentje", de viezerik.

ROZETTE: *(lachend)* Dat is toch niet waar zeker. En wat hebt ge toen gedaan?

KAREL: Gaan lopen, natuurlijk, de benen van onder mijn lijf. Mijn zoentjes zijn allemaal voor u, dat weet ge toch, Rozetteke.

ROZETTE: Natuurlijk weet ik dat lieveke. *(Rozette en Karel omarmen elkaar.)* Ik hou zoveel van u, Karel...lien. Konden we toch maar voor altijd samen zijn.

KAREL: Daar komt voorlopig niets van in huis, vrees ik. Als uw ma alles moest weten van ons twee, ge zou wat beleven. Dan gaat ge mij hier een post zien pakken.

ROZETTE: Maar ik geef u nooit op lieveke. Als 't niet anders kan, dan trek ik er vandoor en kom bij u wonen.

KAREL: We moeten nog wat geduld hebben. Misschien vindt uw ma vandaag of morgen haar gezond verstand terug en aanvaardt ze mij zoals ik ben.

ROZETTE: Daar vrees ik voor. Maar om het even wat er gebeurt, ik ben en blijf voor altijd van u. Dat zweer ik.

KAREL: Ik ook Rozetteke, voor altijd. Dat ze denken wat ze willen, het kan mij niet schelen. Ik zal nu maar terug naar boven gaan zeker? Dag Rozetteke.

ROZETTE: Dag Karolienke zal ik maar zeggen zeker. Wacht, ik ga even mee tot op de gang. *(Rozette gaat met Karel mee naar boven.)*

OSCAR: *(komt tot in het midden van de leefkamer)* Hebt ge dat gehoord zeg? En hebt ge dat gezien zeg? *(blaast)* Potverdomme ... dag moeder.

Eenentwintigste tafereel : Oscar - Rozette.

(Rozette komt van de trap.)

ROZETTE: Ha dag pake.

OSCAR: Dag kind.

ROZETTE: Zijt ge hier al lang?

OSCAR: Ik? Nee, nee, ik ben juist binnengekomen.

ROZETTE: Wat scheelt er pake? Ge doet zo raar?

OSCAR: Raar? Ik ? Neenee, ik doe nog heel normaal!

ROZETTE: En ge ziet zo bleek. Ge zijt toch niet ziek zeker?

OSCAR: Neenee, Rozetteke, ik ben niet ziek, alleen een beetje onder de voeten. Maar voelt gij u wel echt goed?

ROZETTE: Ja, pake, heel goed.

OSCAR: Ge hebt toch geen koppijn zeker? Of voelt ge u wat misselijk? Of wat overspannen met al die toestanden hier in huis?

ROZETTE: Maar nee, pake, waar haalt ge dat allemaal?

OSCAR: Ik weet het niet hè Rozetteke. Maar ik vind dat gij de laatste tijd uw eigen niet zijt. Zoudt ge niet eens naar een psycholoog gaan?

ROZETTE: Een psycholoog? Maar waarom, pake?

OSCAR: Awel hè Rozetteke, ik zal het maar zeggen zeker. Ik heb alles gehoord. En gezien.

ROZETTE: Wat hebt ge gehoord? En gezien?

OSCAR: Alles! Tussen u en “ dat schepsel van hierboven”! Ik was al langer binnen. Rozetteke, hoe is dat toch mogelijk?

ROZETTE: Ha zo, ge hebt ons afgeluisterd.

OSCAR: Daar kon ik echt niets aan doen, Rozetteke. Ik lag in de zetel te maffen. En toen kwam gij uit de keuken en die Karolien van boven. En zo hoorde en zag ik alles zonder dat ik het wilde.

ROZETTE: En ge zijt nogal eens verschoten zeker?

OSCAR: Verschoten! Dat is nog heel zwak uitgedrukt. 't Was nog erger of ik een klop kreeg met een voorhamer.

ROZETTE: Zoiets had ge van mij nooit verwacht hè pake.

OSCAR: Nee verdomme, dat was 't laatste dat ik van u had durven denken.

ROZETTE: Pake toch, ge moest uw gezicht eens zien.

(Rozette begint onbedaarlijk te lachen en zet zich in de zetel rechtsvoor.)

OSCAR: (*half wenend*) Maar zie dat eens aan zeg. Ik kan daar niet mee lachen zulle.

ROZETTE: Awel hè pake, 't is nochtans toch om mee te lachen. En 't is allemaal uw eigen schuld.

OSCAR: Daar verdomme, nu nog schoner. Nu is het nog mijn schuld.

ROZETTE: Ja pake, uw schuld en die van ons ma. Gij weet dat ons ma mij wilt opzadelen met één van haar belachelijke pensionaires. Maar in plaats van mij te beschermen zijt ge altijd weg naar uwe directeur.

OSCAR: Daar kan ik toch niets aan doen. Ik moet toch gaan werken. En daarbij, wat heeft dat ermee te maken?

ROZETTE: Alles pake. Dat "schepsel van hierboven" heeft uw taak om mij te beschermen overgenomen.

OSCAR: Maar dat is nog geen reden om met elkaar te vrijen, potverdomme toch! En zeker niet als ge allebei... ge weet wel wat ik wil zeggen.

ROZETTE: Ik weet heel goed wat ge wilt zeggen. Maar dat "schepsel van hierboven" is niet wat ge denkt dat het is. Dat schepsel, die bovenmeid ... dat is Karel, mijn lief.

OSCAR: (*kijkt Rozette niet begrijpend aan.*) Karel? Uw lief? Welke Karel? Welk lief? Wat gaan we nu weer krijgen?

ROZETTE: Awel hè pake, ons ma moest toch een bovenmeid hebben. En om die job vast te krijgen en hier binnen te geraken heeft Karel, mijn lief dus, zich verkleed als meisje en is Karolien geworden.

OSCAR: Ge wilt dus zeggen dat die Karolien, die bovenmeid, een jongen is. (*naar zaal*) Ziet ge 't wel, ik heb van in 't begin al gedacht dat er iets niet pluis was met die mamzel. En zelfs Leentje had gezien dat het een rare was. Miljaarde miljaar, die bovenmeid dat is Karel, uw lief.

ROZETTE: Ja pake.

OSCAR: Potverdomme ... dag moeder. Rozetteke, gij hebt mij lelijk doen schrikken zulle. Maar nu valt er een pak van mijn hart. (*Oscar begint te lachen*) Als ons Filomeen dat ooit te weten komt. En wat doet dat 'schepsel van hierboven' om aan de kost te komen? Behalve bovenmeid spelen natuurlijk.

ROZETTE: Awel hè pake, ge gaat het niet geloven. Maar Karel is ook chauffeur.

OSCAR: Wablief! Chauffeur verdomme! Dag moeder! (*Oscar krijgt een nieuwe lachbui*) Als ons Filomeen dat te weten komt is het kot te klein.

ROZETTE: Maar ge helpt me toch, hè pake?

OSCAR: Heel zeker kind, op mij kunt ge rekenen. Dit wordt één van de mooiste dagen van mijn leven.

(De muziek zet in. Rozette en Oscar zingen "Karolientje" Telkens het refrein gespeeld wordt zonder zang, dansen Rozette en Oscar voor en achter elkaar door.)

Lied: Karolientje (naar bestaande muziek- zie bijlage)

ROZETTE: Mijn Kareltje is bovenmeid, da's niet voor zijn plezier.

OSCAR: Hij wil haar steeds beschermen en daarom woont hij nu hier.

ROZETTE: Ons ma wil mij doen trouwen met zo'n oude vieze vent.

OSCAR: Zij droomt van hoge kringen en is nergens mee content.

Refrein: samen

Karolientje, Karolientje, Karolientje is een man.
Karolientje, Karolientje, ik weet er alles van.

ROZETTE: Professor Bakhuys is heel oud, zo oud wel als de straat.

OSCAR: Hij heeft een grijze baard en loopt gebogen als hij gaat.

ROZETTE: Monsieur Folie de legionair is ietwat van de wijs.

OSCAR: Hij speelt op zijn klaroen en stelt zijn promenaad op prijs. *(refrein)*

ROZETTE: Mijnheer Raymond is nog student op 't medische gebied.

OSCAR: Hij eet hier en hij slaapt hier maar betalen doet hij niet.

ROZETTE: Hij is soms wat brutaal en dan maakt hij me wel wat bang.

OSCAR: Hij wacht nog op zijn studiebeurs al maanden maanden lang. *(refrein)*

ROZETTE: Ik hoop maar dat ons ma dat van mijn Karel'tje nooit weet.

OSCAR: Want als dat zou gebeuren wordt het hier voor hem te heet.

ROZETTE: Maar vliegt hij aan de deur dan loop ik met mijn Karel heen.

OSCAR: Dan laat ze mij hier zitten met Coco en Filomeen.

Tweeëntwintigste tafereel: Oscar – Filomeen – Rozette – Karel - Coco

*(Terwijl het refrein herhaald wordt, maken Oscar en Rozette een rondedans.
Filomeen is binnengekomen door de tuindeur.)*

FILOMEEN: *(roept hard en kwaad)* Wat is dat hier voor een zottekesspel? *(De muziek stopt abrupt. Oscar en Rozette dansen onhandig van mekaar weg. Ze zetten zich elk in een afzonderlijke zetel neer.)* Awel? Ik vroeg wat voor een zottekesspel dat hier was?

(Oscar en Rozette wijzen stiekem naar mekaar om te zeggen: 'zegt gij het maar')

OSCAR: *(heel onnozel)* Een zottekesspel, Filouke? Maar dat is geen zottekesspel, zulle. Is 't niet waar, Rozetteke?

ROZETTE: Nee, make, 't is hier geen zottekesspel

FILOMEEN: Wat is er hier dan aan de hand?

OSCAR: Wij waren aan 't dansen, Filouke.

FILOMEEN: Dat heb ik wel gezien. En ik zou willen weten waarom?

ROZETTE: Omdat we gelukkig zijn make.

OSCAR: Ja, Filouke, ons Rozetteke heeft een keuze gemaakt. Ze staat op het punt om zich te verloven.

COCO: Amai Coco.

FILOMEEN: (*plots heel vriendelijk*) Ja? Is 't echt waar, Rozetteke?

ROZETTE: Ja make, ik heb mijn goesting gevonden.

FILOMEEN: En is 't iemand van hier in huis?

ROZETTE: Ja, make. (*Oscar knikt heel bevestigend*)

FILOMEEN: Oh, maar dat is goed nieuws. Dan is al mijn moeite toch niet voor niets geweest. Laat mij eens raden wie het is. 't Is voorzeker de professor.

OSCAR: De professor? Nee zulle, Filomeen, die afgedankte droogstoppel!

FILOMEEN: (*kortaf*) De professor is geen droogstoppel. Hij kan nog heel romantisch zijn.

OSCAR: Jaja, een oude schuur staat rap in brand.

FILOMEEN: (*terug vriendelijk*) Maar als het de professor niet is, dan is het ongetwijfeld monsieur Folie, niewaar?

(*Oscar maakt een gebaar van 'hoe is 't mogelijk'*)

ROZETTE: Nee make, die legionair is 't ook niet. Ik heb geen goesting om vandaag of morgen op een kameel de woestijn in te trekken.

FILOMEEN: 't Is dus mijnheer Raymond! Ik had het moeten weten. Jeugd zoekt jeugd natuurlijk. Mijn dochter wordt de echtgenote van een echte dokter. Ik kan 't bijna niet geloven. 't Is te schoon om waar te zijn!

OSCAR: Filouke ...

FILOMEEN: (*heel vertederd*) Ja, Oscar?

OSCAR: 't Is ook niet waar.

FILOMEEN: Hoe, 't is ook niet waar?

ROZETTE: 't Is mijnheer Raymond ook niet.

FILOMEEN: Ja maar, wat krijgen we nu? 't Is iemand van hier in huis. (*Oscar en Rozette knikken 'ja'*) En 't is de professor niet. (*Oscar en Rozette schudden 'nee'*) En 't is monsieur Folie niet. (*Oscar en Rozette schudden weer 'nee'*) En 't is mijnheer Raymond ook al niet. (*Oscar en Rozette schudden 'nee'*) Dan zou ik wel eens willen weten met wie gij zoekt te vrijen? Toch niet met de papegaai, zeker?

COCO: Zetteke, Zetteke..

(*Er valt even een onbehaaglijke stilte.*)

ROZETTE: Awel hè make ... ik heb kennis met ... het is de ...

OSCAR: De bovenmeid Filomeen.

FILOMEEN: Wablief!!!! Gij houdt mij toch wel voor de zot zeker!

ROZETTE: Toch niet, make. 't Is echt waar.

(*Filomeen slaakt een kreet en laat zich in een zetel vallen.*)

FILOMEEN: Aaaahhhh! Oscar! Help mij! Lucht ... ik stik ... ik stik...dat kan niet.... wat nog allemaal!

OSCAR: (*buigt zich over Filomeen en wuift haar lucht toe met zijn zakdoek*)
't Is uw eigen schuld, Filomeen. Ge hebt ze zelf in huis gehaald.

FILOMEEN: Dat wel. Maar ons Rozetteke met de meid. Wie had dat ooit kunnen denken.

ROZETTE: 't Is ook niet wat ge denkt, make. Karolien is Karolien niet.

FILOMEEN: Nee, 't is een heks! 't Is den duivel!!!

OSCAR: Maar kalmeer nu toch eens Filomeen. Karolien is gewoon Karel, een jonge gast waar ons Rozette zot van is.

ROZETTE: En die mij ook heel graag ziet, make.

FILOMEEN: Een jonge gast? En waarom loopt die hier rond in meisjeskleren?

ROZETTE: Om mij te beschermen.

OSCAR: Tegen die vieze venten waaraan gij ons Rozetteke wilt koppelen. En dat om zelf maar hoog van de toren te kunnen blazen.

ROZETTE: En 't was voor Karel de enige manier om hier in huis binnen te geraken: als bovenmeid.

FILOMEEN: Oh, mij zo bedriegen, die schijnheilige trut. Daar zal ik eens korte metten mee maken. De straat op ermee.

ROZETTE: Als ge Karel buitenzet hè ma, dan ga ik mee, goed geweten.

OSCAR: Filomeen, ge zult moeten kiezen voor uw dochter of voor uw hoogmoed.

FILOMEEN: En wat doet hij voor zijne kost, uwe droomprins in meisjeskleren?

ROZETTE: Hij heeft het schoonste beroep dat er is, make.

FILOMEEN: Ja? En dat is?

OSCAR: Chauffeur, Filomeen.

FILOMEEN: Wablief! Maar dat zal niet pakken. Geen tweede chauffeur onder mijn dak. Buiten, zeg ik. Weg, zeg ik. De deur uit, zeg ik.

OSCAR: Potverdomme ... dag moeder.

COCO: Amai Coco.

(Filomeen stormt de trap op. We horen Filomeen en Karel tegen mekaar roepen.)

FILOMEEN: Waar zit ge bedrieger, schijnheilige trut, mislukte madam!

KAREL: Ja maar mevrouw, luister nu toch eens!

FILOMEEN: Ik luister niet, buiten!

KAREL: Ja maar, Rozetteke en ik ...

FILOMEEN: Ge moet ons Rozette met rust laten. Of er gebeuren hier ongelukken!

KAREL: Maar wordt toch eens kalm mens!

FILOMEEN: Nee ik word razend, weg, weg, weg!

(Filomeen werpt een open valies naar beneden waar de spullen uitvliegen en duwt Karel hardhandig voor zich uit van de trap af.)

KAREL: Rozetteke, ziet ge nu wat er van komt.

ROZETTE: *(loopt naar Karel)* Trek het u niet aan, Karel. Ik wil toch nooit een andere. En als ik met u niet mag trouwen, trek ik er vandoor!

FILOMEEN: Wablief? Gij er vandoor trekken met die mislukte sex-bom ! Naar boven met uw complimenten. En gij eruit, lelijke charlatan!

KAREL: Dag Rozetteke, niet opgeven schatteke. Ik kom zeker terug.

ROZETTE: (*van op de trap*) Dat weet ik Karel. Ik wacht op u!

(*Rozette gaat naar boven. Karel scharrelt zijn spullen bijeen en vertrekt door de tuindeur.*)

OSCAR: Potverdomme ... dag moeder.

COCO: Amai Coco.

FILOMEEN: Hebt ge dat ooit meegemaakt?

OSCAR: Nee Filomeen, zo'n furieuze feeks ik heb nog nooit bezig gezien.

FILOMEEN: (*wenend*) Dat mij zoiets moet overkomen na al de moeite die ik gedaan heb.

OSCAR: Er zal u nog veel meer overkomen als ge niet met uw twee voeten terug op de grond komt.

FILOMEEN: Ik wil toch alleen maar het beste voor ons kind.

OSCAR: Dat weet ik, Filomeneke. En ons Rozetteke weet dat ook. Alleen, wij vrezen dat ge niet weet wat voor haar het beste is.

FILOMEEN: Maar als ze nu met een professor ...

OSCAR: Zwijg mij van die professor. Wij moeten voor onze dochter gene vent zoeken. Dat zal ze zelf wel doen.

FILOMEEN: (*terug kort*) Ja, dat heb ik gezien! Een chauffeur verkleed als meid! Als dat alles is wat ze kan krijgen, salu dan. (*Filomeen gaat naar de keuken*)

OSCAR: Ons Filomeen en die professor, wat haalt ze toch in hare kop. Ik vraag mij af wat ze in die oude bok gezien heeft? Daarbij, ik geloof nog altijd niet dat dat paljaske een echte professor is. Maar hoe kan ik dat bewijzen? Misschien die uitvinding? Die geheimzinnige valies onder zijn bed? Ik moet weten wat daar in zit.

ROZETTE: (*boven op de trap*) Is ons ma weg, pake?

OSCAR: Ja, kom maar kind. Ze is in de keuken.

ROZETTE: (*komt naar beneden*) 't Is toch wreed hè pake. Ons ma is haar verstand kwijt. We moeten daar iets aan doen. Maar wat?

OSCAR: We moeten ons ma ontnuchteren, Rozetteke. We moeten ze doen inzien dat ze naïef is, dat ze dromen najaagt en vooral dat ze zichzelf voor de zot houdt. Is de professor op zijn kamer?

ROZETTE: Nee, pake, ik geloof het niet.

OSCAR: Dan ga ik hem zijn geheim ontfrutselen. Ik moet weten wat er in zijn valies steekt.

ROZETTE: Pas maar goed op voor ons ma.

OSCAR: Ik trek het mij niet aan, Rozette. Ik moet het weten. Blijft gij hier. En moest ons ma binnenkomen hou ze dan even aan de klap.

ROZETTE: 't Is goed pake. Alhoewel ik haar niet veel te zeggen heb.

(*Oscar gaat naar boven, Rozette zet zich in de zetel links voor. Filomeen komt binnen*)

FILOMEEN: Awel, zijt ge al terug beneden?

ROZETTE: Ja ma.

FILOMEEN: En waar is onze pa? Buiten?

ROZETTE: Nee, ma.

FILOMEEN: Is hij dan boven?

ROZETTE: Ja ma.

FILOMEEN: Wat is hij daar gaan doen?

ROZETTE: (*haalt de schouders op*)

FILOMEEN: Weet ge het niet?

ROZETTE: Nee ma.

(Oscar buldert van het lachen en komt met de valies van de trap gedragen.)

FILOMEEN: Oscar! Dat is de valies van professor Bakhuis!

OSCAR: (*lachend*) Dat weet ik, Filomeen.

FILOMEEN: Daar steekt zijn geheime uitvinding in.

OSCAR: (*lachend*) Dat weet ik Filomeen.

FILOMEEN: En niemand mag daar aankomen. Dat ik een groot geheim.

OCCAR: Dat weet ik Filomeen. Maar dat groot geheim is voor mij geen geheim meer. Kom maar eens kijken.

(Oscar zet zich in de driezit en legt de valies op het salontafeltje)

FILOMEEN: Neen, ik wil het niet zien. Ik wil het niet weten.

(Oscar opent het valies zonder dat de inhoud van uit de zaal zichtbaar is.)

OSCAR: Kom toch maar eens kijken Filouke. 't Is de moeite waard

(Filomeen en Rozette komen voorzichtig kijken van achter de driezit. Rozette staat links, Filomeen rechts van Oscar.)

ROZETTE: (*begint onbedaarlijk te lachen*) 't Is niet waar hè! Dat ga ik direct aan Karel vertellen. (*Rozette vertrekt door de tuindeur.*)

FILOMEEN: (*geheel uit haar lood geslagen*) 't Is niet waar hè.

OSCAR: Toch wel, Filomeen, 't is zeker waar. Hij is ontmaskerd, uwe professor K.K. Bakhuis. Zijn echt beroep steekt in dit valies. En 't is niet voor 't één of 't ander hè. Maar wat mij betreft ben ik nog duizend keren liever een doodgewone chauffeur, goedgeweten.

D O E K

VIERDE BEDRIJF

Drieëntwintigste tafereel: Filomeen – Oscar – Coco – de professor – de legionair – Pelagie – Constance

(Filomeen zet zich verslagen neer in de zetel. Oscar zit haar te bekijken.)

OSCAR: Awel, wat gaat ge er mee doen, met uw Bakhuys?

FILOMEEN: Mijn Bakhuys? Ik breek het af tot op grond, goedgeweten.

OSCAR: Dat komt ervan als ge boven uwe stand wilt leven.

FILOMEEN: Maar ik geef het nog niet op. Ik wil een rijk huwelijk voor onze dochter, waar de mensen zullen van opkijken.

OSCAR: Ja maar, Karel...

FILOMEEN: Zwijg mij van die Karel. Dat stuk chauffeur zet hier gene voet meer in huis, nu niet, nooit niet of van heel mijn leven niet.

OSCAR: Filomeen meiske, ge gaat nog eens vies varen met al uwen ambras.

FILOMEEN: Dat is genen ambras, dat is ambitie. Ik wil hogerop, dat is toch niet verkeerd zeker?

OSCAR: Nee, verkeerd is dat niet. Maar content zijn met wat ge hebt en wat ge zijt, dat is toch veel schoner.

FILOMEEN: Ik ben niet content.

(Professor Bakhuis verschijnt in paniek boven aan de trap.)

PROFESSOR: *(terwijl hij de trap afstropelt.)* Mevrouw Filou, mevrouw Filou, er is iets verschrikkelijks gebeurd. Mijn koffer is verdwenen, mijn koffer met mijn geheime uitvinding. Ik heb nog zo gezegd dat niemand....

(Professor Bakhuis bemerkt zijn koffer op het salontafeltje.) Oh, daar staat ze, gelukkig. *(voorzichtig)* Daar heeft toch niemand in gekeken, hoop ik?

(Filomeen staat recht achter de geopende koffer. Deze is gevuld met WC-rollen. Filomeen haalt ze er één voor één uit en kiepert ze door de kamer. Dan gooit ze de koffer voor de professor zijn voeten. Ze tiert van razernij.)

FILOMEEN: Toch wel, professor K.K. Bakhuis! Mijne man heeft er in gekeken! En mijn dochter heeft er in gekeken! En ik heb er in gekeken! En hier is uw groot geheim, hier en hier en hier, Professor K.K. Kakhuis! En maakt dat ge hier wegkomt, strontprofessor, bedrieger, oplichter, schurk, bandiet !

OSCAR: Potverdomme... dag moeder.

COCO: Amai Coco.

PROFESSOR: Maar mevrouw Filou, ik kan alles verklaren.

(De professor neemt zijn valies en grabbelt de WC-rollen samen.)

OSCAR: Wij hebben uw verklaring niet nodig. En hoepel maar snel op, mijnheer de floddermadam, voor ik mijn maat vierenvetertig in uw achterste plant. Ik heb van in het begin al geroken dat er een vies geurtje rond u hing.

PROFESSOR: Mevrouw Filou, uw man is hoogst onbeschoft.

FILOMEEN: Ik vind hem nog heel beleefd. Want als ik mijn koleire moet uitwerken blijven er van heel het Backhuys geen twee stenen op elkaar. En nu buiten!!!

(Op het ogenblik dat de professor wil vetrtrekken, verschijnt Pelagie boven aan de trap.)

PELAGIE: Maar beste professor, wat gebeurt er hier?

PROFESSOR: Juffrouw Pelagietje, kijk eens aan zeg. Die lompe boerenkinkels, die parvenus, die herrieschoppers, ze wijzen me de deur.

PELAGIE: *(terwijl ze de trap afkomt)* Maar dat laat ik niet gebeuren. Als de professor vertrekt, vertrek ik ook.

(Pelagie geeft de professor een arm en samen willen ze vertrekken. Oscar doet opgelucht teken van "stap het maar af".)

FILOMEEN: *(tot wanhoop van Oscar)* Maar juffrouw Pelagie, dat hoeft toch niet. U kan rustig blijven.

PELAGIE: Neen mevrouw Filou, niet zonder de professor. Hij is het einde van mijn leven.

OSCAR: Oei, oei, oei, een oude vlam die op een oude schuur valt. Daar komt brand van. Ge gaat het horen knetteren.

(Constance verschijnt boven aan de trap.)

CONSTANCE: Pelagie, gaat ge vertrekken? Laat ge me hier alleen? Maar we zijn al ons hele leven samen.

PELAGIE: Constance, als ge bij mij wilt blijven moet ge mij volgen, weg van hier.

CONSTANCE: *(terwijl ze van de trap komt)* Maar juffrouw Pelagie, hoe moet het dan met monsieur Folie?

LEGIONAIR: *(verschijnt boven aan de trap)* Sacré nondedieu, wat is hier aan 't passeer?

OSCAR: De grote kuis is begonnen, monsieur Folie. Wij keren terug naar vroegere en betere tijden.

LEGIONAIR : Et bien, mademoiselle Constance, 't is gij partie?

CONSTANCE : Oui mon cher ami, le professeur et juffrouw Pelagie partie, moi aussi partie.

LEGIONAIR: *(komt naar beneden en blijft op enkele treden van beneden staan.)* Sacré nondedieu, ik zal u mankeer. Donc als gij partie, ik zal u accompagner.

FILOMEEN: Maar monsieur Filou ...

OSCAR: Folie Filou.

FILOMEEN: Monsieur Folie, les dames mogen blijven en u is hier le bienvenu.

LEGIONAIR: *(met hand op het hart)* Regret, madame Filou, legionairs zijn solidair. *(met militaire groet)* Adieu, au revoir ...

OSCAR : *(met militaire groet)* Et portemonee vous bien.

COCO: Salu.

(De professor, Pelagie, de legionair en Constance gaan weg langs de tuindeur.)

OSCAR: Voila, daar zijn we goed vanaf. Ik zal het venster maar wat openzetten. Dan kan er hier wat frisse lucht binnenkomen.

FILOMEEN: Oscar dat is een ramp. Heel mijn pension is leeg. Hoe ga ik de huur betalen? Maar goed dat we mijnheer Raymond nog hebben.

OSCAR: Om ons de oren van onze kop af te vreten zonder ooit éne cent huur te betalen.

Vierentwintigste tafereel: Oscar - Filomeen – Raymond – Leentje – inspecteur - agenten

(De bel van de voordeur rinkelt.)

FILOMEEN: Daar is misschien al een nieuwe huurder. *(Filomeen gaat naar de hal en komt terug binnen, gevolgd door een heer.)* Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer...?

INSPECTEUR: Sterkens, mevrouw, inspecteur Sterkens van de gerechtelijke politie. *(toont zijn penning)*

OSCAR: Zet u, mijnheer den inspecteur. Ik heb toch niets op mijne kerfstok zeker?

INSPECTEUR: *(zet zich neer in de zetel linksvoor. Oscar en Filomeen zetten zich in de driezit.)* Neenee, zeker niet, mijnheer ...

OSCAR: Oscar, zeg maar Oscar, mijnheer den inspecteur. Ik ben heel nieuwsgierig naar de reden van uw bezoek.

INSPECTEUR: Wel beste mensen, ik wil u niet ongerust maken. Maar mijn collega's en ik hebben het sterk vermoeden dat een verdacht individu zich hier ergens schuil houdt. Hij heeft de gewoonte om ergens op logement te gaan, samen met zijn bijzit die zich dan als meid uitgeeft. Maar na enkele weken verdwijnen ze stiekem en nemen alles mee wat niet te heet of te zwaar is.

FILOMEEN: Dan zit ge hier op het verkeerd adres, inspekteur. Wij hebben op dit ogenblik nog maar één huurder ...

OSCAR: Zonder centen.

FILOMEEN: En dat is mijnheer Raymond, een vlijtig student in de geneeskunde. Hij is nog maar goed één maand bij ons.

INSPECTEUR: En heeft er zich rond hetzelfde tijdstip geen meid aangemeld?

FILOMEEN: Jawel, Leentje, de keukenmeid. Maar ze is doodbraaf en zo eerlijk als goud.

(Tijdens het gesprek sluipt Raymond van de trap, valies in de hand en verdwijnt door de tuindeur. Wanneer Filomeen uitgesproken is, weerklinkt buiten kabaal en twee agenten sleuren Raymond, die heftig weerstand biedt, naar binnen.)

INSPECTEUR: Het spijt mij, beste mensen. Maar ik vrees dat ik hier op het juist adres ben.

AGENT: Voila, inspecteur, een goede vangst.

FILOMEEN: Maar dat is mijnheer Raymond!

INSPECTEUR: Jaja, mijnheer Raymond, op een ander mijnheer Robert of mijnheer Marcel. Maar in werkelijkheid is het Kamiel Vermessen, een gewiekste inbreker. Wilt ge misschien nu ook de meid maar roepen, mevrouw?

FILOMEEN: Ja maar, Leentje toch niet, zeker!

OSCAR: Filomeen meiske, ik vrees dat al uw illusies in duigen vallen. Ik zal zelf maar bellen.

(Oscar belt, Leentje komt binnen uit de keuken.)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld? *(ziet wat er gaande is)* Verdomme, Kamiel, ze hebben ons bij ons 'lits'. Gij stomme duivel! Ik heb nog zo gevraagd om te vertrekken. Ik heb nog zo gezegd dat er hier bij die arme luiskloten niets te jatten valt.

RAYMOND: Zwijg stom wijf. Ge praat ons nog de bak in met uwe franke teut.

INSPECTEUR: Daar kunt ge op rekenen, Kamiel. Vooruit agenten, wegwezen ermee. *(tot Oscar en Filomeen)* Mevrouw, mijnheer, excuseer voor de storing.

(De Inspecteur, de agenten, Raymond en Leentje vertrekken langs de deur naar de hal.)

Vijfentwintigste tafereel: Oscar - Filomeen – de arabier - Rozette - Coco

(Oscar en Filomeen zitten naast mekaar in de driezit.)

FILOMEEN: Wie zou dat gedacht hebben? *(diepe zucht en stilte.)*

OSCAR: Ja, wie zou dat gedacht hebben. *(diepe zucht en stilte.)* Gij moest het ook allemaal beter weten hè.

FILOMEEN: Nu is het allemaal mijn schuld nog zeker?

OSCAR: Nee, het zal de mijn zijn, zeker. *(stilte.)*

FILOMEEN: *(half wenend.)* Nu zijn ze allemaal weg.

OSCAR: De zaak is zeker wel failliet?

FILOMEEN: Ja, als er geen mirakel gebeurt.

OSCAR: Mirakels gebeuren alleen in Lourdes. Of denkt ge soms dat er hier een rijke oliesjeik zal komen binnenvallen?

FILOMEEN: Nee, ik verwacht geen rijke oliesjeik. 't Zou nochtans een schoon oplossing zijn.

OSCAR: Ge zou uw dochter toch niet verkopen aan een oliesjeik?

FILOMEEN: Ik ben tot alles in staat om niet opnieuw de vrouw van een doodgewone chauffeur te zijn.

OSCAR: Ik vrees nochtans dat we terug naar de chauffeurswoning moeten verhuizen.

FILOMEEN: *(heftig.)* Als dat gebeurt, trek ik er vandoor!

OSCAR: Maar Filomeen toch.

COCO: Filou, Filou.

(Er wordt gebeld.)

OSCAR: *(na enige stilte.)* Zoudt ge niet opendoen, Filomeen?

FILOMEEN: Nee, doe dat maar zelf.

(Er wordt opnieuw gebeld.)

OSCAR: Allee toe, Filomeen, doe toch open. Ge kunt nooit weten wie er aan de deur is.

FILOMEEN: Gij kunt ook niets gij! (*Filomeen gaat naar de hal om de voordeur te openen. Plots horen we ze gillen en ze komt roepend binnengelopen.*) Oscar, Oscar, zie nu eens!

(*Filomeen wordt op de voet gevolgd door een forse arabier, gekleed met pofbroek en tulband. Met de armen gekruisd voor de borst kijkt hij stoer de kamer in.. Oscar is rechtgestaan en kijkt verwonderd naar de bezoeker. Oscar staat linksvoor, de arabier in het midden, Filomeen rechtsvoor. De arabier strekt de armen naar voor en beweegt ze van links naar rechts.*)

ARABIER: Salaaaaam! (*De arabier brengt beide handen beurtelings aan voorhoofd en mond en daarna bij elkaar voor de borst. Hij maakt een diepe buiging. Na enige stilte.*) Me salaaaaam! (*Hetzelfde ritueel herhaalt zich . Oscar en Filomeen kijken met stomme verbazing beurtelings naar mekaar en naar de arabier. De arabier strekt opnieuw de armen en wijst naar zichzelf.*) Salaaaaam me! (*Hetzelfde ritueel van voordien herhaalt zich. Oscar heeft blijkbaar begrepen wat hem te doen staat. Hij buigt tweemaal en groet terug.*)

OSCAR: Salaaami, salaaami.

(*Oscar gebaart Filomeen hetzelfde te doen. Deze is helemaal uit haar lood geslagen en buigt driemaal na elkaar.*)

FILOMEEN: Salami, hamburger, wurst.

(*De arabier richt zich tot Oscar.*)

ARABIER: Me salaaaaam, mij u groeten. Mij prins Achmeid, rijke oliesjeik van Koeweit. Mij zien in dit prachtig huis zijn kamers te huur. Mij vragen welke zijn de huurprijs?

FILOMEEN: (*overbeleefd en vleidend, terwijl ze een paar stappen richting de arabier zet.*) Prins Achmeid, rijke dingetjes van Koeweit, de huurprijs zijn zeshonderd

(*De arabier onderbreekt haar met bulderende stem.*)

ARABIER: Zwijg nietige vrouw! Bij ons vrouwen zijn gesluiert en onderdanig en vragen heel nederig toelating voor zij verheffen de stem! (*tot Oscar*) Waarde heer des huizes, ik vraag u: welke zijn de huurprijs?

(*Filomeen gebaart met zes vingers en de lippen: zeshonderd.*)

OSCAR: Vijfhonderd euro per maand Prins Achmeid, omdat gij het zijt. En ge moogt uw kamer zelf uitkiezen. Momenteel staan er vijf vrij.

FILOMEEN: (*buiten zichzelf van woede*) Onnozelaar, hebt ge nu helemaal geen verstand!

ARABIER: Zwijg, nietige vrouw! (*tot Oscar*) Waarde heer, prins Achmeid betalen graag vijfhonderd euro per kamer. En hij nemen ze alle vijf.

FILOMEEN: Oscar, hoort ge dat, hij pakt ze alle vijf. Aan vijfhonderd euro per kamer. Dat maakt vijf maal vijf, dat is tweeduizend vijfhonderd euro per maand. Dat is verdorie honderdduizend frank in ons oud geld. (*Tot arabier*) Dank U, edele prins, dank U machtige sjeik. Ach-meid, ge maakt me zo gelukkig!

(*Filomeen is door het dolle heen. Ze vliegt de arabier om de hals en kust hem. Dan verschiet ze van zichzelf en deinst verschrikt achteruit*)

ARABIER: Haha, nietige vrouw hebben vurig temperament. Dat mij zeer bevallen. Mij nog zoeken éénendertigste vrouw voor mijn harem. Waarde heer, wat moet zij kosten, deze vrouw?

OSCAR: Achmeid, kom aan hè jong. Met dertig vrouwen staat er toch al 't één en 't ander op uw programma zou ik denken.

COCO: Ach meid, amai!

ARABIER: Waarde heer, zeven maanden van ieder jaar tellen éénendertig dagen en éénendertig nachten. Dus mij ontbreken nog één vrouw in mijn harem. Want nachten zonder vrouw zijn als open haard zonder vuur: koud en kil. Daarom mij willen kopen deze vurige vrouw met hels temperament. Zij worden lekker stuk voor prins Achmeid!!

FILOMEEN: Ja maar, wat krijgen we nu? Ik ben wel geen achterkwartier van een vette os hè. Ik wil niet verkocht worden. Ik ben niet te koop, voor niemand, zelfs niet voor een sjeik, ook al stinkt die naar olie en geld.

ARABIER: Vrouw, gij praten veel te veel. Maar voor de rest gij zijn een prachtexemplaar. Gij worden de parel van mijn harem. Waarde heer, mij geven vijf miljoen euro voor deze wondermooie warme vrouw.

OSCAR: Maar edele prins, dat kan echt niet. Excuseer, maar die koop kan niet doorgaan.

FILOMEEN: *(opgelucht)* Eindelijk hoor ik nog eens een verstandig woord.

OSCAR: Vijf miljoen euro, dat is toch veel te veel jong. Dat is ze bijlange niet waard.

FILOMEEN: *(schreeuwt het uit.)* Oscaaaaar!!! Hoe durft ge!!!!!!

OSCAR: Twee miljoen, meer wil ik er niet voor. En pas op hè, dan is ze dubbel en dik betaald.

FILOMEEN: Oscar, zijt ge gek geworden. Als ge mij durft verkopen aan dat monster, dan zal ik u ...

OSCAR: *(bulderend)* Zwijg nietige vrouw. Vrouwen zijn onderdanig en vragen heel nederig toelating voor zij verheffen de stem.

ARABIER: Heel juist, waarde heer. Dat zij moeten nog leren in mijn harem. Maar twee miljoen zijn veel te weinig, mij geven ... vier miljoen.

OSCAR: Achmeid, ge weet niet waar ge aan begint. Maar ge moet het zelf weten. Het verschil in twee en ze is van u. Drie miljoen! Verkocht?

(Oscar steekt zijn hand uit. Ze klappen elkaar in de hand als veekooplui.)

ARABIER: Verkocht voor de prijs van drie miljoen euro.! *(tot Filomeen, die zich verschuilt achter de salonzetel rechts voor.)*

ARABIER: Haha, heerlijke dame zijn nu van mij. Mag ik u meevoeren naar kamer voor eerste intiem samenzijn?

FILOMEEN: Oscar, help, dat monster wil met mij naar bed. Help dan toch!

OSCAR: Te laat, Filomeen, ge zijt verkocht. Nog veel geluk.

(De arabier komt traag op Filomeen af. Enkel de zetel bevindt zich nog tussen hen.)

ARABIER: Kom, lekker ding, vleien goddelijk hoofdje tegen sterke schouders van Achmeid. Hij u troetelen en troosten. En verleiden.

(De arabier springt met een kreet naar Filomeen toe. Deze vlucht weg zodat ze nu het salontafeltje tussen zich hebben.)

FILOMEEN: Ga weg, satan! Loop naar die dertig andere sukkels in uw vervloekte harem. Maar naar nummer éénendertig kunt ge fluiten.

ARABIER: Achmeid niet kunnen fluiten, maar veel houden van smachtende blik in vurige ogen van lekker stuk temperament. Hij u zullen veroveren en leren buikansen ... allaaaa!!!

(Terwijl de arabier spreekt, houdt hij een demonstratie van buikdansen en doet daarna een sprong naar Filomeen toe. Filomeen vlucht achter Oscar, deze wordt door Filomeen en de arabier heen en weer geduwd. En dan begint een achtervolging met als haas Filomeen en als jager de arabier. Tijdens de achtervolging speelt het orkest aangepaste muziek.)

FILOMEEN: Oscar, hellep!!!

(Filomeen vlucht weg door de hal naar de tuin en loop voorbij het raam , gevolgd door de arabier. Even later vlucht Filomeen in de andere richting voorbij het raam, gevolgd door de arabier. De arabier komt door de tuindeur naar binnen en gaat tot bij Oscar. Beide mannen geven elkaar de hand.)

OSCAR: Bedankt, Theo.

ARABIER: Graag gedaan, Oscar.

OSCAR: En nu er maar achter.

ARABIER: Met veel plezier – Allaaaa !!!

(Tijdens deze kreet bewerkt de arabier met gestrekte hand zijn strottenhoofd. Dan stormt hij door de tuindeur naar buiten en zet de achtervolging verder. Oscar begeeft zich naar de huisbar om zich een glas in te gieten. Wanneer hij de fles in de hand heeft, komt Filomeen vanuit de hal naar binnen gelopen.)

FILOMEEN: Oscar, help me toch in godsnaam. Waar is dat monster naartoe?

OSCAR: *(met een uitgestreken gezicht)* Naar daar of naar daar, ik weet het niet Filomeen. Hij is als een bliksemschicht door de kamer gevlogen.

(Op dat ogenblik weerklinkt de kreet van Achmeid en verschijnt de arabier voor het raam. Hij komt naar binnen terwijl Filomeen zich verbergt achter Oscar. De arabier probeert Filomeen te grijpen waarbij Oscar heen en weer wordt gesleurd. Filomeen slaagt erin te ontsnappen langs de tuindeur en loopt naar links, achterna gezeten door de arabier. Oscar schenkt zich een glas vol en gaat aan de tuindeur staan kijken. Na korte tijd weerklinkt de kreet van Achmeid en Filomeen komt gillend voorbij het raam gestormd, achternagezeten door de arabier. Oscar geniet zichtbaar. De deur van de hal en van de keuken gaan gelijktijdig open. Van achter de deur van de hal komt het hoofd van Filomeen piepen, die naar achter kijkt. Van achter de deur van de keuken komt het hoofd van de arabier piepen, die naar voor kijkt. Gelijktijdig draaien ze het hoofd en zien elkaar. Filomeen slaat een gil en vlucht door de tuindeur naar rechts, achtervolgd door de arabier. Even later komt Filomeen door de hal naar binnen en loopt tot bij Oscar. De muziek stopt.)

FILOMEEN: Oscar, help me, ik kan niet meer. Toe Oscar, laat mij niet in de steek.

OSCAR: Hoe kan ik u nog helpen Filomeen? Ik heb mijn woord gegeven. Ge zijt nu van Achmeid, een echte prins nog wel.

(In de verte weerklinkt de kreet van Achmeid, maar de arabier zelf blijft onzichtbaar.)

FILOMEEN: Oscar, daar is hij opnieuw. Toe, verstop mij ergens.

OSCAR: U verstoppen? Dat is een goed gedacht Filomeen. Kruip ginder in de zithoek, daar ziet hij u niet.

(Zodra Filomeen zich verstoppt heeft in de zithoek komt de arabier binnen door de tuindeur. Tijdens het volgend gesprek is zij in alle staten.)

ARABIER: Waarde heer, Achmeid zijn zeer bedroefd. Gloednieuwe éénendertigste bruid zijn spoorloos verdwenen. Misschien waarde heer weten waar zij is?

(Oscar duidt uitdrukkelijk aan dat Filomeen zich verschuilt in de zithoek. Beide mannen verstaan elkaar uitstekend en genieten zichtbaar.)

OSCAR: Ik zou het niet weten edele prins. Ik heb haar niet meer gezien.

ARABIER: Mijn hart bloeden. Ik smachten naar knappe lieve meid. Zij zijn verfrissend als de dauw, zacht als een lam en heet als het woestijnzand.

OSCAR: Achmeid kom, niet overdrijven hè. Zoveel bijzonders is ze ook niet. Dan ken ik haar beter zulle.

ARABIER: Toch wel, waarde heer, ik haar aanbidden.

OSCAR: Ja maar, ze kan haar mond niet houden. 't Is een echt viswif.

ARABIER: Dat mij weten waarde heer. Maar bewaker van harem haar dat snel zal afleren. Hij viswijven kletsen met lederen riem op de blote billen.

OSCAR: En ze wil altijd haar goesting doen. Ze moet altijd het laatste woord hebben.

ARABIER: Bij ons vrouwen hebben helemaal geen woord. Zij alleen maar doen wat man believen.

OSCAR: En ze wil rijk zijn, onschatbaar rijk. Ze wil altijd maar meer en meer geld hebben. Het kan nooit genoeg zijn.

ARABIER: Achmeid zeer rijk, onschatbaar rijk. Maar hij geld niet geven aan vrouwen. Achmeid kopen liever westerse kastelen en dure auto's. Vrouwen hebben geen geld nodig. Zij leven in harem en zich alleen voorbereiden op zwoele nachten in bedstee van Achmeid.

OSCAR: Maar als ze niks te doen heeft gaat ze zich vervelen. En dan kan ze wreed ambetant zijn zulle. Achmeid, ze wil altijd wat om handen hebben.

ACHMEID: Vrouwen in harem zeer druk leven hebben. Zij ganse dag oefenen in buik- en sluierdansen. Achmeid zich zo verheugen op nieuwe bruid. Hij zal verder zoeken tot hij haar zal vinden. En dan hij zal haar streng straffen. Zij moet aan den lijve ondervinden dat vrouw onderworpen is aan de man en voor hem niet op de loop loopt. *(knipoog naar mekaar)* En nu... allaaaaa!!!! *(De arabier vertrekt lopend door de tuindeur.)*

FILOMEEN: *(komt van uit de zithoek tot bij Oscar)* Hebt ge dat gehoord Oscar? Die barbaren mishandelen hun vrouwen.

OSCAR: Ja Filomeen, die lachen er niet mee.

FILOMEEN: En hij gaat mij streng straffen, zegt hij.

OSCAR: Dat is uw eigen schuld. Gij moest maar niet gaan lopen.

FILOMEEN: Zou ik ook kletsen krijgen met een lederen riem op mijn blote billen?

OSCAR: Dat zit er dik in. Gij zijt nieuw in zijnen harem. En waarschijnlijk wil hij u direct laten voelen wie er de baas is.

FILOMEEN: Maar toch niet met een lederen riem zeker. Dat maakt rode strengen op mijn blote billen. *(wenend)* En dat doet pijn. Ik wil dat niet! Oscar, help mij! Asjeblief!

OSCAR: *(ook gemaakt half wenend)* Ik zal proberen Filomeen. Ik zal hem vragen om zijn lederen riem niet te gebruiken. Misschien komt ge er dan met twintig stokslagen op uw blote kont ook wel vanaf.

FILOMEEN: *(beschermt haar achterwerk met beide handen)* Oscar, dat kunt ge toch niet laten gebeuren. Doe toch iets. In Gods naam, doe iets.

OSCAR: Te laat, Filomeen, ik kan echt niets meer voor u doen.

FILOMEEN: Ge moet Oscar. Als het voor mij niet meer kan, doe het dan voor de prins. Ik ga Achmeid heel hard ontgoochelen, zulle. Die hitsige gek denkt dat ik zo heet ben als het woestijnzand. En zo heet ben ik toch echt niet, hè Oscar?

OSCAR: Nee, dat scheelt wel een pak graden.

FILOMEEN: En hij wilt mij doen buikdansen. Ziet ge mij al buikdansen? *(Filomeen doet een mislukte poging tot buikdansen.)* Ik kan helemaal niet buikdansen.

OSCAR: Nu ge het zegt, dat trekt er niet op. Maar ge gaat dat wel leren in de sjeik zijnen harem.

FILOMEEN: Maar ik wil niet in die harem. Toe Oscar, laat mij asjeblief niet in de steek.

OSCAR: Maar ik laat u niet in de steek Filomeen. Ik wil u alleen gelukkig maken. Dat is toch mijn plicht. Gij wilt een rijke vent. Awel, ge krijgt er éne. En een chauffeurswoning is voor u veel te min. Awel, ge kunt in een prachtig paleis gaan wonen. En nog wel met een echte prins, een rijke oliesjeik van Koeweit. Ge zijt nu voor altijd verlost van “dat stukske chauffeur”.

FILOMEEN: Ja maar Oscar, gij zijt “geen stukske chauffeur” zulle. Gij zijt een hele knappe chauffeur. En niet de eerste de beste hè. Gij zijt verdorie chauffeur van de directeur. En dat kan alleman niet zeggen. Toe Oscar, wilt ge mij nu helpen?

OSCAR: Als ge niet lost zal ik wel moeten zeker. Maar daar zijn wel een paar voorwaarden aan verbonden.

FILOMEEN: Ik zal alles doen wat ge vraagt Oscar. Als ik maar bij u mag blijven.

OSCAR: Dat is goed Filomeen. Om te beginnen laten we dit pension voor wat het is en trekken opnieuw in de chauffeurswoning. Akkoord?

FILOMEEN: Ja Oscar, akkoord Oscar.

OSCAR: En in 't vervolg wordt met mijn mening ook rekening gehouden.

FILOMEEN: Natuurlijk Oscar.

OSCAR: En ons Rozetteke mag met Karel trouwen.

FILOMEEN: Ja maar Oscar, toch niet met zo een stukske chauffeur zeker!

OSCAR: *(dreigend)* Filomeen!

FILOMEEN: Ja Oscar, akkoord Oscar. Als 't toch niet anders kan. Maar hoe geraken we van die bezeten seksmaniak af?

OSCAR: Laat dat maar aan mij over.

(De deur naar de hal wordt heel voorzichtig geopend en de arabier kijkt naar binnen. Als hij Filomeen ziet schreeuwt hij het uit van vreugde. Filomeen verstopt zich achter de rug van Oscar.)

ARABIER: Aha, daar gij zijn, mijn lieve bruid, stralend als de zonneschijn.

OSCAR: Edele prins, ik heb een vervelende mededeling. Deze vrouw blijft bij mij.

ARABIER: Waarde heer, dat gij kunnen niet maken. Gij hebben gegeven uw woord.

OSCAR: Dan krijg ik mijn woord en gij uw drie miljoen terug.

ARABIER: Maar gij hebben verloren uw verstand. Voor drie miljoen gij kunt hebben honderd vrouwen.

OSCAR: Ach-meid, ik heb geen honderd vrouwen nodig. Er is er maar één die ik graag zie. En dat is mijn Filomeen. *(Filomeen knikt uitdrukkelijk 'ja')* En hoepel nu maar op.

ARABIER: Ja maar, waarde heer, niet uw Filomeen maar mijn Filomeen. Ik niet hoepel op. Wij zullen vechten een duel.

OSCAR: Mij ook goed. Maar dat gaat ge u beklagen manneke. Allee, kom maar op.

(Beide mannen nemen een gevechtshouding aan. Filomeen is vol schrik achteruit gedeinsd. Eventueel tromgeroffel.)

ARABIER: Zo mij doen met mannen die woord breken... waaaaahhhh!

(De arabier springt op Oscar toe. Deze ontwijkt hem zodat beide mannen thans tegenovergesteld in gevechtshouding tegenover elkaar staan. Tromgeroffel.)

OSCAR: En zo mij doen met mannen die vrouw afpakken.... woeeoeehhhh!

(Oscar springt op de arabier toe, die hem handig ontwijkt zodat beide mannen opnieuw in gevechtshouding tegenover elkaar staan. Dan laat de arabier een schreeuw en springt op Oscar toe, die handig ontwijkt. Nu is het de beurt aan Oscar om aan te vallen. De twee springen op elkaar toe zodanig dat Oscar achter de arabier geraakt. Hij grijpt de arabier bij de kraag en in het kruis van zijn broek en duwt hem voor zich uit door de tuindeur naar buiten. Hij geeft de arabier een trap onder het achterwerk.)

OSCAR: Vooruit paljaske, mijn huis uit. Vlieg terug naar uw dertig vrouwen in uwen harem. Maar de éénendertigste is van mij. Daar blijft gij met uw poten vanaf. En dat ik u hier nooit meer terugzie. Allaaaaa!!.

(De arabier is weg. We horen zijn kreet in de verte weerklinken en langzaam uitsterven. "allaaaaa!")

COCO: Amai coco.

FILOMEEN: Oscar ik kan mijn ogen niet geloven.

OSCAR: *(stoïcijns kalm terwijl hij de tuindeur dicht doet en een denkbeeldig stofdeeltje van zijn kleren veegt.)* Wat kunt ge niet geloven Filomeen?

FILOMEEN: Wat ik allemaal zie. Dat had ik van u nooit gedacht. Oscar, ge zijt een held.

OSCAR: Ja maar, dat weet ik zulle.

FILOMEEN: Bij u ben ik veilig.

OSCAR: Zo veilig als de nonnetjes in het klooster. Tenminste als er geen ooievaar in de buurt is.

ROZETTE: *(komt binnen door de tuindeur.)* Wat is hier aan de hand? Ik loop in de tuin een halve gare tegen het lijf die voortdurend 'allaaaaa' roept.

FILOMEEN: Oh Rozetteke, het was verschrikkelijk. Die halve gare, dat is een oliesjeik. En die had mij gekocht. En die wilde mij in zijn harem stoppen. Hij zat me overal achterna om mij te pakken.

ROZETTE: Maar make, wat vertelt gij allemaal. Gij hebt zeker gedroomd. Wie zou er u in godsnaam willen verkopen?

FILOMEEN: Vraag dat maar aan uwe pa. Die weet daar alles van.

OSCAR: Ons ma heeft nog meer te vertellen Rozetteke. Toe Filomeen, zeg het maar.

FILOMEEN: Wat Oscar?

OSCAR: Awel, dat van Karel.

FILOMEEN: Oh ja, Rozetteke, ik heb beslist... 't is te zeggen uwe pa en ik hebben beslist dat gij met Karel moogt trouwen.

ROZETTE: Is dat echt waar make? Oh, gij maakt mij zo gelukkig. Gij zijt echt een schat. Zoals gij is er geen tweede op heel de wereld.

FILOMEEN: Dat is wat anders hè Oscar dan wat gij die oliesjeik wilde wijsmaken.

(Rozette geeft Filomeen een kus en zet zich links in de driezit. Oscar heeft zich intussen rechts in de driezit gezet. Filomeen staat een weinig naar voor. Terwijl Filomeen uitraast kunnen Oscar en Rozetten hun oren niet geloven en grijpen met beide handen naar het hoofd.)

OSCAR: Dat is waar Filomeen. Maar nu gij Karel, een doodgewone chauffeur, met veel blijdschap en vreugde aanvaardt als uwe toekomstige schoonzoon, denk ik heel anders over u.

FILOMEEN: Ja, een chauffeur meer of minder, daar komt het hier niet op aan hè. Misschien beginnen we wel een taxibedrijf. Ja, dat doen we. We kopen twee auto's en uwe pa en Karel doen taxi. En ik word directrice. En na een paar maanden kopen we auto's bij en nemen chauffeurs in dienst. En we huren, of nee, we kopen een garage in volle stad met een chique villa en een grote tuin. En we nemen een tuinman in dienst en natuurlijk.... een meid. Maar geen bovenmeid, nee dat zeker niet.....maar misschien wel.....

ROZETTE: Potverdomme...

OSCAR: Dag moeder.

COCO: Amai Coco.

E I N D E

Professor K.K. Bakhuys

muziek: René Gybels

Pro - fes - sor K. K. Bak - huys wil ik he - ten.
 Ge - leer - de in de fy - si - o - lo - gie.
 Al heb ik nooit veel let - ter - tjes ge - ge - ten
 en stom - mer ben als dat ik er uit zie.
 Wie mijn be - roep met ze - ker - heid wil ken - nen?
 Hij kij - ke maar hier - bo - ven on - der 't bed.
 Daar staat iets om de men - sen te ver - wen - nen
 uit vei - lig - heid heb ik het daar ge - zet.

Pro - fes - sor zijn dat is geen kunst als men je wilt ge - lo - ven,
 want el - ke deur die o - pent zich ja, zelfs aan ko - nings - ho - ven.
 De mens - sen kij - ken naar je op ze vin - den je heel kra - nig.
 Ze den - ken wat een knap - pe kop en groe - ten on - der - da - nig.

Karolientje

(auteursrechten verschuldigd)

Ka-ro - lien-tje Ka-ro-lien-tje Ka-ro - lien-tje is een man. Ka-ro -
lien - tje, Ka - ro - lein - tje, ik weet er al - les van.

Mijn Ka-rel-tje is bo-ven-meid, da's niet voor zijn-ple-zier.
Hij wil haar steeds be-scher-men en daar - om woont hij nu hier.
Ons ma wil mij doen trou-wen met zo'n vie-ze ou-de vent.
Zij droomt van ho-ge kring-en en is ner-gens mee con-tent.

DECOR

